**בית משפט לענייני משפחה באשדוד**

**תלה"מ 32773-02-17 פ נ' פ**
**תלה"מ 548840-04-18 פ נ' פ**

**בפני כב' השופטת עפרה גיא**

**<u>בתלה"מ 32773-02-17</u>:**

**תובע** **י. ג. פ**
**ע"י ב"כ עו"ד יגאל בן-חיים**

**נגד**

**נתבעת** **א.א.פ**
**ע"י ב"כ עו"ד רומי קנבל**

**<u>בתלה"מ 54840-04-18</u>:**

**תובעת** **א. א. פ**
**ע"י ב"כ עו"ד רומי קנבל**

**נגד**

**נתבע** **י.ג. פ**
**ע"י ב"כ עו"ד יגאל בן-חיים**

# <u>פסק דין</u>

**במסגרת פסק-דין זה אדרש לשתי תביעות רכושיות שהגישו הצדדים, בני-זוג לשעבר, זה כנגד זה. האחת, הוגשה ע"י התובע ביום 15.02.17 במסגרת תלה"מ 32773-02-17, שעניינה תביעה לפירוק שיתוף ברכוש הצדדים והשניה, הוגשה ע"י הנתבעת ביום 29.04.18 במסגרת תלה"מ 54840-04-18, שכותרתה: "פס"ד הצהרתי, שמירת זכויות, רכושית, פירוק שיתוף, פיצוי משווה'.**

תביעתו של התובע תקרא להלן: **'התביעה לפירוק שיתוף'.**

תביעתה של הנתבעת תקרא להלן: **'התביעה לפסק-דין הצהרתי ולפיצוי משווה'.**

**שני ההליכים כאמור יתבררו במאוחד בפסק-דין זה בהינתן הממשק הקיים ביניהם.**

**<u>רקע עובדתי</u>**

1. הצדדים שבפני, שניהם יהודים אשר נולדו וגדלו במרוקו, נשאו זל"ז כדמו"י בשנת 1999 בצרפת כאשר הנתבעת הגיעה לנישואין כשהיא גרושה עם שלושה ילדים מנישואין קודמים ואילו התובע הגיע לנישואין כשהוא רווק וללא ילדים.
מנישואי הצדדים נולד לשניים בן אחד, בגיר כיום.

**הנתבעת** תקרא להלן: **'האישה' והתובע** יקרא להלן: **'האיש'.**

2. הצדדים פרודים ואינם מתגוררים תחת קורת גג אחת מאז חודש יוני 2016.
הצדדים טרם התגרשו זה מזה.

3. קודם שנישאו, ביום 21.04.99, חתמו הצדדים על הסכם ממון בפני נוטריון בצרפת לפיו הם מאמצים את המשטר המכונה 'הפרדה רכושית'.

להלן: **'הסכם הממון'.**

**יובהר כבר עתה כי הסכם הממון שריר ותקף ולא הוגשה כל בקשה לבטלו.**

מפאת חשיבותו יצורף לפסק-הדין הסכם הממון ככתבו וכלשונו.

...

...

**(הערת בית המשפט- העמוד הראשון של הסכם הממון הכולל פרטיהם המזהים של הצדדים, נמחק מהנוסח המיועד לפרסום)**

**סעיף 1**

**משטר**

בני הזוג מצהירים בזאת שבכוונתם לאמץ את משטר הפרדת ממון לפי המפורט בסעיפים 1536 עד 1541 של הקודקס האזרחי (נ.ב. הצרפתי).

**סעיף 2**

**חזקת בעלות**

בהעדר הוכחה חוקית אחרת:

1) החפצים, התכשיטים, הפרוות והמיטלטלין לשימוש אישי של כל אחד מבני הזוג יהיו בחזקת בעלותו או אם האופי של השימוש של רכוש מסוים מראה שהוא שייך לו.

כל אחד מבני הזוג יישאר בעל תכשיטי המשפחה שהיו שייכים לו לפני הנישואין או שהוא קיבל אותם בחינם בתקופת הנישואין אפילו אם התכשיטים אלה בשימוש בן הזוג השני.

2) כל הרהיטים והמטלטלים שיימצאו בדירה בה מתגוררים בני הזוג הן כדירה עיקרית או דירה משנית יהיו בחזקת בעלות של שני בני הזוג באופן שווה.

לעומת זאת כל אחד ישמור בבעלות את כלי האוכל או כלי הכסף שהיו שייכים לו או שבאו לו ממשפחתו.

3) דברי הערך, סכומי כסף, תכשיטים או חפצים הנמצאים בכספת אשר בהשכרה יוחזקו בבעלות מי שמשכיר את הכספת האמורה.

4) מניות וכספים אשר יימצאו בדירה בה מתגוררים בני הזוג יחשבו ששייכים לשניהם באופן שווה.

**סעיף 3**

**הוצאות משק הבית**

כל אחד מבני הזוג ייחשב כמי שתרם את חלקו בהוצאות משק הבית.

כך הן ההסכמות של הצדדים.

**נרשם כהלכה על פני שלוש דפים**

לפני סיום ובהתאם לחוק, הנוטריון הח"מ הביא לידיעת בני הזוג את הוראות הסעיפים 2135 עד 2141 של הקודקס האזרחי ומסר להם את התעודה כפי שנקבע בסעיף 1394 שך הקודקס האמור ע"מ שימסרו אותו לפקיד רישום אוכלוסין לפני טקס הנישואין.

בנוסף לכך הובא לידיעתם כי אם אחד מבני הזוג הינו בעל עסק או יהיה בעל עסק, עפ"י הגדרות הפסקה האחרונה של סעיף 1394 הנ"ל, הסכם ממון יחויב בפרסום בתנאים ולפי העונשים הקבועים ע"י התקנון של רשם העסקים.

לאחר שהסכם זה הוקרא לשני הצדדים שנכחו בעת ובעונה אחת ולאחר שהם חתמו בנוכחות הנוטריון הח"מ.

ביום, בחודש ובשנה הנ"ל בכותרת

במשרדו של הנוטריון הח"מ.

[***מתיאה***] [***מתיאה***]

רישום זה אינו מכיל שום שורה, שום מילה או שום ספרה שנמחקו.

[***מתיאה***] [***מתיאה***]

[***מתיאה***]

4. בשנת 2003 עלו הצדדים לארץ והשתקעו בה.
קודם עלייתם ארצה, בשנת 2001 רכשו הצדדים את הבית ברחוב ... בעיר ..., אשר שימש משך השנים למגורי הקבע של בני המשפחה.

להלן: '**בית המגורים**'.

5. במהלך שנות נישואיהם צברו הצדדים רכוש רב, הן בארץ והן בצרפת.

להלן יפורט הרכוש אשר נצבר על שם הצדדים, בנפרד ובמשותף, כדלקמן:

**א. <u>רכוש הרשום על שם שני הצדדים במשותף</u>**

(1) בית המגורים ברחוב ... בעיר ...
(2) דירה ב... במחוז..., צרפת.
(3) דירה ב... במחוז ..., צרפת.
(4) דירה ב... במחוז ..., צרפת.
(5) חשבונות בנק.

**ב. <u>רכוש הרשום על שם האיש בלבד</u>**

(1) דירה ברחוב ... בעיר.. בישראל.

(2) שלוש חנויות ברחוב... בעיר... בישראל..

(3) שתי דירות ב.. מחוז..., צרפת.

(4) רכב מסוג מיצובישי שנת ייצור 2014 מ.ר. ....

<u>האישה מוסיפה כי רכוש הבעל כולל גם</u>:

רכוש רב בצרפת הכולל חברות, נכסי מקרקעין וחשבונות בנק; חשבונות בבנק דיסקונט, ירושלים ומזרחי טפחות, חשבונות בנק בצרפת; זכויות בחברות בישראל: "חברה ...בע"מ, חברה...בע"מ, 'חברה...בע"מ', 'חברה... בע"מ', 'חברה...בע"מ'; זכויות בחברות בצרפת, לרבות בחברת '...'; זכויות בחב' הביטוח ... וחברת הביטוח ....

**ג. <u>רכוש הרשום על שם האישה בלבד</u>**

(1) דירה ברחוב ... בעיר ... בישראל .

(2) חשבון המתנהל על שמה בבנק דיסקונט.

6. מראשית ניהול ההליכים נחלקו הצדדים בשאלת הדין שיחול על המשטר הרכושי של הצדדים וההליכים שבפני נסבו משך זמן לא מבוטל סביב בירורה של שאלה זו. בעוד הבעל טען לתחולת הדין הצרפתי הרי שהאישה טענה לתחולת הדין הישראלי.

בהחלטה מיום 17.09.17 קבעתי כי על המשטר הרכושי של הצדדים יחול הדין הישראלי, החלטה שבוטלה ביום 21.02.18 במסגרת בר"ע 43199-10-17 שהגיש האיש לבית המשפט המחוזי.

7. ביום 11.03.18 מיניתי את עו"ד בלנגס ברונו כמומחה מטעם בית המשפט להוכחת הדין הצרפתי וחוות הדעת הוגשה ביום 21.10.18.

להלן: "'**חוות הדעת**'.

הצדדים העבירו שאלות הבהרה למומחה ותשובותיו הוגשו לתיק.

המומחה נחקר על חוות הדעת ע"י ב"כ התובעת בדיון אשר התקיים ביום 18.07.19. יוער כי חקירת המומחה בעיקרה נסבה סביב תחולת הדין שיחול על המשטר הרכושי של הצדדים ותוקפו של הסכם הממון ולא נגעה בשאלות מהותיות שבמסקנות חוות הדעת.

8. בדיון אשר התקיים ביום 26.11.19 משיקוליה, הסכימה האישה כי על ענייני הרכוש של הצדדים יחול הדין הצרפתי והצדדים הסכימו שבית המשפט יכריע בעניינים הרכושיים של הצדדים לפי הדין הצרפתי.

בהחלטה אשר ניתנה במסגרת הדיון הנ"ל הוריתי על פירוק השיתוף בבית המגורים, אשר נמכר במהלך ניהול ההליכים ובהתאם להסכם מכר שאושר על ידי ביום 15.06.20.

***** לנוחיות העיון הציטוטים שיובאו במסגרת פסק-הדין מהפרוטוקולים של הדיונים שהתקיימו בהליכים שבפני נלקחו מתלה"מ 32773-02-17.**

## <u>טענות הצדדים</u>

9. **<u>טענות האיש</u>**

א. לטענת האיש הוא מגיע ממשפחה אמידה מאוד אשר סייעה לו בהתפתחות בעסקיו ובצבירת נכסים הרשומים על שמו ועל שם האישה.
הוא זה שרכש רכוש רב ואין המדובר ברכוש משותף.

בתביעה לפירוק שיתוף טוען האיש שצבירת הרכוש התאפשרה מאמצעים שלו ושל משפחתו וכי הגם שחלק ניכר מהרכוש נרשם גם ע"ש הנתבעת, הרי שהרישום נעשה מתוך לחץ אדיר שהאישה הפעילה עליו ולמרות הסכם הממון.

ב. כחמש שנים לאחר נישואיהם החליטו הצדדים לעלות ארצה, לאחר שהוא רכש מספר דירות בצרפת בסיוע משפחתו, את מחצית הזכויות בהן רשם ע"ש האישה.

ביחס לבית המגורים, הוא טוען כי הגם שהלוואת המשכנתא ניטלה במשותף, הרי שהחזריה שולמו על ידו בלבד.

ג. בהינתן כי הסכם הממון שריר, תקף וקיים, הרי שבבחינת טענות הצדדים יש להיצמד להוראות הסכם הממון הקובע משטר של הפרדת רכוש וכי כל צד יהיה הבעלים של הרכוש הרשום על שמו, ללא הבחנה בין נכסי מיטלטלין למקרקעין.

ד. על פי חוות דעת המומחה הסכם הממון בתוקף על פי הדין הצרפתי, לא ניתן לבטלו בהתנהגות בהתאם לדין הצרפתי והוא יכול להיות מבוטל רק בדרך בה נערך ההסכם המקורי, קרי, בכתב, בהסכמה הדדית ובפני מאשר ההסכם הנוטריוני.

ה. פועל יוצא מהאמור, הוא שכל אחד מהצדדים יישאר הבעלים על הזכויות הרשומות על שמו ולו אף הזכות לקבל את שווי המימון של הדירה ברחוב הציונות הרשומה ע"ש האישה.

ו. ביחס לתביעת האישה הוא טוען כי עסקינן בתביעה כספית בכסות של תביעה לסעד הצהרתי, שלא שולמה בעדה אגרה ואשר הסכום בגין הסעד הכספי לא כומת ע"י האישה. משכך, ככל שלא תתקן האישה את תביעתה, לאחר הגשת חוות דעת מומחה, יתבקש בית המשפט להורות על סילוק התביעה על הסף בגין אי תשלום אגרה מספקת.

ז. ביחס לעתירות האישה לחלוקת זכויות ונכסים השייכים לצד ג' אשר לא צורפו לתביעה כבעלי דין, כגון חברות המופיעות בדו"ח החקירה ו/או עורכי דין המשמשים כנאמן, הוא טוען כי היא לא הייתה רשאית לעתור למתן הוראות ביחס אליהם ויש להורות על מחיקת סעיפי התביעה המתייחסים אליהם.

ח. חלק גדול מהרכוש נרשם ע"ש האישה מתוך לחץ אדיר שהאחרונה הפעילה עליו וזאת לאחר קבלת ייעוץ משפטי ועל יסוד הסכם הממון.

ט. כל הנכסים שנצברו מומנו באמצעות כספים פרטיים שלו או של משפחתו ואין בדפי הבנק למשכנתאות, בהם צורפה האישה כלווה נוספת, כדי להעיד על בעלות האישה ברכוש שכן רישום האישה בהלוואת המשכנתא נעשה לדרישת הבנק בלבד והנספחים שצרף לכתב ההגנה כנגד תביעת האישה מוכיחים את מקור מימון הנכסים ומהווים תשתית ראייתית מספקת לכך שמקור מימון הנכסים הוא ממשפחתו.

י. מאז ומתמיד הוא זה שניהל לבדו ובאופן עצמאי את מלוא נכסיו ולרבות הנכסים אותם רשם באופן חלקי או בשלמות ע"ש האישה ונהג בהם מנהג בעלים.

יא. יש לדחות את טענת 'זנוח ההסכם', שכן במהלך השנים נהגה האישה בהתאם להוראותיו ולא ביקשה לבטלו. בהסכם לא נפל כל דופי משפטי, הוא תקף לחלוטין ותכנו בר ביצוע ביחס לכל הנכסים הקיימים, מיטלטלין ומקרקעין.

במהלך תקופה ארוכה של כ-16 שנות נישואין, הפעילה עליו האישה לחץ אדיר ועד קבלת מבוקשה (זכויות בחמש דירות) כ'תמורה לשלום בית'. אין חולק שמאז החתימה על הסכם הממון נהגה התובעת על פיו, ללא התנגדות וללא בקשה לבטלו. היא לא התערבה בניהול נכסיו ונכסי משפחתו, לרבות בנכסים שנרשמו על שמה, וכל זאת מעיד כאלף עדים על כך

שהאישה הכירה בתוקפו של הסכם הממון והביעה לאורך כל השנים את גמירת דעתה ביחס לאמור בו.

יב. בהתאם לסעיף 1134 לקודקס האזרחי ההסכמים שנערכו כדין יקבלו בין הצדדים תוקף של 'חוק ולא יעבור' – לא ניתן לבטלם אלא בהסכמה הדדית או בשל העילות המעוגנות בחוק.

יג. על מנת למנוע מצב של אי וודאות משפטית כלפי כל בני הזוג החיים בישראל, מבוקש למחוק את הסעיפים העוסקים בפיצוי המשווה, שכן סעיף זה פוגע בזכות השוויון המעוגנת בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו ויוצר אפליה לא מוצדקת בין גברים שנשאו בארץ לאלו שנישאו בחו"ל ובהינתן תשלום של תוספת כתובה בעת הגירושין. כך שגברים שנישאו בצרפת יחויבו גם בתשלום הפיצוי המשווה וגם בתוספת כתובה ולכן יש לבטלו על מנת למנוע מצב של עשיית עושר ולא במשפט.

10. **<u>טענות האישה</u>**

א. האיש הגיע לנישואין ללא רכוש או אמצעים. כשנתיים לאחר הנישואין פתח האיש חברה קטנה לייצור בגדי ילדים בצרפת, כאשר אביה מעביר להם כספים ותומך בהם כלכלית ועסקית.
החברה כאמור גדלה ושגשגה, האיש הפך עם השנים לאיש עסקים ממולח ונכון להיום עוסק בייזום והשקעות, מנהל חנויות אופנה ותכשיטים ומרוויח סכומי עתק.

הצדדים צברו במהלך חיי הנישואין רכוש רב בארץ ובחו"ל, לרבות נכסי מקרקעין, מיטלטלין, חברות וכספים.

ביחס אליה, טענה האישה כי היא עבדה לסירוגין בעבודת מזדמנות, כגננת בגן ילדים וכקוסמטיקאית, לצד גידול הילדים וניהול משק הבית המשותף. בכך אפשרה לאיש, שהרבה לטוס לחו"ל, להתפתח מבחינה מקצועית ולצבור ידע, ניסיון, מוניטין ורכוש רב.

ב. הסכם הממון, אשר נערך לבקשתה, נועד להבטיח את בעלותה על המתנות האישיות שקיבלו הצדדים ממשפחתה וכן על מנת להגן על ירושת הוריה (שהינם אנשים אמידים), שכן האיש הגיע לנישואין נעדר רכוש או אמצעים והסתייע רבות בבני משפחתה מהבחינה הכלכלית. בפועל התברר לה כי הסכם הממון קבע הפרדה רכושית.

הצדדים כלל לא דיברו או התכוונו, קודם לנישואין ולאחריהם, לקבוע הפרדה רכושית, לחתום על הסכם ממון או לקבוע הפרדה רכושית. ההיפך הוא הנכון, לאורך כל חיי

הנישואין, קרוב ל-20 שנה, חיו הצדדים חיי שיתוף מלאים, אשר לא מותירים ספק בכך שהצדדים ניהלו והתכוונו לנהל משטר של שיתוף רכושי מלא.

ג. הסכם הממון הוכן מראש ונחתם על ידי הצדדים מבלי שקיבלה הסבר או פירוט לגבי תכנו או משמעות סעיפי הקודקס הצרפתי ומבלי שעיינה בהסכם או הבינה את תכנו ומשמעותו.

בסיכומיה הוסיפה האישה כי הסכם הממון, אשר נחתם באי הבנה בסיסית של מהותו, ניתן לשינוי, אינו תקף, הואיל ונעדר גמירות דעת ומסוימות מצידה לעצם היותו הסכם ממון, המהווים תנאי יסוד לתוקפו של הסכם מחייב עפ"י דיני החוזים ולכן ניתן להכריע כי אינו תקף, אף כהכרעה אינצידנטלית לצורך בירורן של התביעות.

אפילו וייקבע כי הסכם הממון תקף, הרי שהצדדים זנחו לחלוטין את הוראותיו ושינו אותו בהתנהגותם, כאשר ממועד עריכתו ועד למועד נקיטת ההלכים המשפטיים ניהלו שיתוף כלכלי רכושי, כל נכסיהם בארץ ובחו"ל נרשמו רובם במשותף, מומנו באמצעות משכנתאות משותפות ושולמו מחשבון בנק משותף וכיו"ב.

ד. עם פרוץ המשבר החל האיש לנקוט בבריונות כלכלית, נטל לכיסו בלבד את כל דמי השכירות המתקבלים מהרכוש המשותף, בסך של כ-60,000 ₪ בחודש, סגר "ברזים", הקציב לה סכום זעום של 3,000 ₪ בחודש מהכספים המשותפים והכניס אותה למצוקה כלכלית.

ה. מחקירה כלכלית שביצעה לאחרונה בארץ נודע לה כי ביום 02.08.16 העביר האיש את כל מניותיו בחברת '...' בנאמנות לעו"ד ... וכי דובר בהעברה מכוונת העולה כדי הברחת רכוש.

עוד עלה מדו"ח החקירה כי בחודש אפריל 2016 הפסיק האיש לנהל את חב' '...' וכן את חב' '...' והמדובר ביציאה מכוונת שנועדה להעלים ולהבריח רכוש.

כך גם נודע לה כי המשיב פתח מס' חשבונות בנק בחו"ל, לרבות בארה"ב, וקיים בה החשש כי המשיב פעל ו/או פועל להברחת כספים משותפים לחשבונות אלה.

ו. נקודת המוצא מעדויות הצדדים היא שהם החלו את חיי הנישואין ללא נכסים וכל רכוש על שם מי מהם נרכש במהלך חיי הנישואין.

לדידה, כל הנכסים של הצדדים נרכשו במהלך הנישואין, מכספים משותפים, ולכן עסקינן ברכוש משותף.

ז. בסיכומיה הוסיפה האישה כי די בקריאת חקירתו של האיש בדיון 26.05.21 בכדי להבין כי הוא מודה בכל גרסתה לגבי אי הבנת הצדדים את הסכם הממון, השיתוף הרכושי במהלך חיי הנישואין בצרפת ובישראל וניסיון הברחת הרכוש המשותף ע"י האיש.

ח. הדין הצרפתי מאפשר לתת משקל להתנהלות בני הזוג בשיתוף רכושי, הן בהכרעה על שיתוף הזכויות בכל נכס ונכס ולחילופין בביצוע איזון בין בני הזוג באמצעות קביעת הפיצוי המשווה לבן הזוג הנפגע מהגירושין.

ט. בסיכומיה טענה האישה כי היא איננה מבינה בעניינים כלכליים וחשבונאיים, עסקה כל השנים בגידול הילדים ובתמיכה באיש, בעוד הוא זה אשר ניהל כל תקופת הנישואין את כל הנושאים הכספיים, השקעות בני הזוג והרכוש המשותף וכי חוסר הסימטריה המוחלט בין הצדדים, הן במידע והן בביצוע ההתנהלות הכלכלית, אפשר לבעל לנתקה ממקורות הכנסה ברכוש המשותף בפרוץ המשבר, להפעיל עליה לחץ כלכלי ואף לבצע הברחות של הרכוש המשותף.

י. הצדדים כלל לא הבינו שהסכם הממון קובע הפרדה רכושית, כאשר היא זו אשר ביקשה את עריכת ההסכם בכדי להגן על נכסי אביה וכל ירושה עתידית, הגם שבאותה העת לא היו לצדדים נכסים כלשהם.
האיש בעדותו אישר כי לא הבין כלל את משמעות הסכם הממון ; הודה כי במועד עריכת הסכם הממון לא היו לצדדים נכסים כלשהם ומתביעתו לפירוק שיתוף ניתן ללמוד על השיתוף הרכושי והמשפחתי שניהלו הצדדים.

בסיכומיה הוסיפה האישה כי אי ההבנה כי הסכם הממון קבע הפרדה רכושית לא הביאה את הצדדים לתיקונו של הסכם הממון, למרות השיתוף הרכושי בו התנהלו.

יא. בסיכומיה טענה האישה כי בהינתן שעמדת המומחה בשאלה האם אי הבנת הצדדים את מהו ההסכם לא היתה מובילה לבטלות ההסכם איננה חד משמעית ובאין הוכחה חד משמעית של הדין הצרפתי בנקודה זו, ראוי מטעמי תום הלב והצדק בדין הצרפתי או בדין הישראלי לפי חזקת שוויון הדינים, לקבוע כי לאחר שהתגלה לבית המשפט באופן אינצידנטלי כי שני הצדדים לא הבינו את המהות של הסכם הממון מבחינת הפרדה רכושית בעת חתימתו, הוא בטל מכללא, או שונה או נזנח בהתנהלותם לאורך חיי הנישואין.

יב. ביחס לרכוש שנצבר ע"ש האיש בלבד היא עותרת לקביעת זכאותה לפיצוי משווה עפ"י החוק הצרפתי, זאת בגין הפער הנובע מפירוק הנישואין וזאת ללא קשר למשטר הרכושי אותו בחרו הצדדים.
אין ולא יכולה להיות מחלוקת כי היא הייתה שותפה מלאה להצלחתו של האיש ובנקל ניתן לומר כי מקור הפער הינו פרי תמיכתה בקשר הנישואין וכי חוסר תום ליבו של האיש מהווה אף הוא שיקול בקביעת גובה הפיצוי המשווה.

יג. בתצהיר עדות ראשית טוענת האישה כי מצבה הכלכלי רעוע מאוד וכי כיום היא מתנהלת באמצעות חשבון בנק בבנק הדואר לאחר שחשבון הבנק שלה שהתנהל בבנק דיסקונט נחסם.

יד. בתצהיר עדות ראשית מיום 10.03.21 טענה האישה כי יש שתי אפשרויות על מנת לבצע חלוקת הרכוש המשותף. האחת, בדרך של איזון כולל על כלל הנכסים וחלוקתם מחצה על מחצה במנותק מהבעלות הרשומה בהם והשנייה, בדרך של פירוק שיתוף בהתאם לרישום הבעלות תוך מתן פיצוי משווה משמעותי נוכח הברחות שבצע הבעל ברכוש הצדדים.

בעניין זה מצאתי מקום להעיר כבר עתה, כי בהצעתה את החלופה הראשונה מתעלמת האישה מתחולת הדין הצרפתי על ענייני הרכוש של הצדדים ולפיכך, ברי כי אי לקבלה.

כך גם ביחס לעתירת האישה בתצהיר עדות ראשית הנ"ל, למנות מומחה כלכלי לצורך בחינת נכסי הצדדים ושווים, אלה הקיימים ואלה שכבר אינם, לאחר שהוברחו ע"י האיש, שכן אין מקום להעלאת טענה זו בשלב בו הועלתה.

11. בדיון אשר התקיים ביום 12.09.17 הגיעו הצדדים להסכמה דיונית על פיה במסגרת ההליך יידונו הן הטענות ההצהרתיות של הבעל, לפיהן כל הרכוש לרבות זה הרשום כרכוש משותף, שייך לו בלבד, בכפוף לדין החל והן הטענות של האישה בדבר חלקה בכלל הנכסים לרבות אלו הרשומים על שם הבעל בלבד.

בהתאם להסכמות הצדדים הוריתי כי במסגרת תלה"מ 32773-02-17 יידונו כלל הנכסים ששייכים למי מהצדדים והוריתי לצדדים להגיש רשימה הכוללת את כלל הנכסים הרשומים על שם כ"א מהם, לרבות הנכסים הרשומים כמשותפים. עוד נתתי במסגרת ההחלטה כאמור הוראות ביחס לחלוקת דמי השכירות המשתלמים בגין הנכסים הרשומים כנכסים משותפים.

12. בדיון אשר התקיים ביום 07.02.19 מיניתי את השמאי ... להערכת שווי הנכסים המצויים בעיר אשדוד והם: בית המגורים, הדירה ברחוב הציונות, הדירה ברחוב הסחלב והחנויות שבשדרות תל חי.
כן ניתן צו לגילוי מסמכים לחשבונות הבנק של הצדדים בארץ.

13. בהחלטה מיום 28.03.19, מבלי לקבוע מסמרות ובשים לב להמלצות המומחה לדין הזר ולהחלטה בית המשפט המחוזי, קבעתי כי דמי השכירות המשתלמים בגין הנכסים הרשומים על שם שני הצדדים יחדיו, בארץ ובצרפת יחולקו בין הצדדים בחלקים שווים החל מחודש אפריל 2019 וכי כל צד ישלם חלקו בהוצאות המוטלות על הנכסים כאמור.

החלטה כאמור ניתנה ביחס לנכסים הרשומים ע"ש שני בני-הזוג בלבד, כאשר הובהר שם כי נכסים הרשומים ע"ש אחד מהצדדים בלבד, אותו הצד הרשום כבעלים יגבה לבדו את דמי השכירות.
כך גם הוריתי לצדדים בהחלטה הנ"ל להגיש תצהירי רכוש אודות כלל רכושם.

14. בהחלטה מיום 27.03.19 קבעתי כי בית המשפט בישראל הוא הפורום הנאות לבירור התובענה לפירוק השיתוף **בכלל נכסי הצדדים, בין אלה המצויים בארץ ובין אלה המצויים בצרפת.** עם זאת יוזכר כי החלטה זו בוטלה במסגרת בר"ע שהוגשה עליה ובסופו של יום, בהסכמת הצדדים, נקבע כי הדין החל בעניינם הוא הדין הצרפתי.

## <u>השאלות השנויות במחלוקת בין הצדדים</u>

15. האיש טוען כי הוא זה אשר מימן ממשאביו האישיים את רכישת הנכסים הרשומים על שמה של האישה ולכן יש לקבוע כי נכסים אלה שייכים לו ולמצער, להורות על קיזוז והשבת ההשקעות שהשקיע לצורך רכישתם. כך גם טענתו ביחס לרכוש הרשום על שני הצדדים בחלוקה שווה ביניהם.
ביחס לרכוש הרשום על שמו בלבד, טוען האיש לבעלות בלעדית בהם.

האישה מצידה טוענת כי הסכם הממון חל על הרכוש האישי של הצדדים בלבד, כגון: חפצים, תכשיטים, פרוות, מיטלטלין לשימוש אישי, כספות וכספים המצויים בבית המגורים ואינו מתייחס לנכסי מקרקעין, לחברות, לחשבונות בנק ועוד, השייכים כולם במשותף לשני הצדדים. כך גם טוענת כי הצדדים נהגו משך השנים בכלל הרכוש כאילו מדובר ברכוש משותף ובאמצעות מנהג זה בוטל הסכם הממון.

לכן סבורה האישה כי יש לקבוע כי כלל הרכוש שנצבר משך שנות הנישואין משותף לצדדים ולחילופין, עותרת להורות על פירוק השיתוף בהתאם לרישום הבעלות תוך קביעת פיצוי משווה משמעותי נוכח הברחות שבצע הבעל ברכוש הצדדים.

## <u>הדיון החל ויישומו</u>

16. כאמור לעיל בדיון מיום 26.11.19 הסכימו הצדדים כי על המשטר הרכושי של השניים יחול הדין הצרפתי.
על פי הדין הצרפתי, מצב הרישום בנכס מהווה ראיה לכאורה בלבד בעניין הזכויות בנכס כאשר פתוחה הדרך בפני בן הזוג השני להביא ראיות לסתירה הנחה זו.

17. האישה העלתה טענות רבות ביחס לתוקפו של הסכם הממון ולכך שהצדדים ביטלו הוראותיו בהתנהגות, שכן נהגו בכלל הרכוש כאילו המדובר ברכוש משותף.

כך גם טענה האישה כי הצדדים לא הבינו את תכנו של הסכם הממון ואת השלכותיו וכי לא הבינה כי בחתימתה על הסכם הממון היא מחילה על עצמה את משטר הפרדת הרכוש או סברה כי הסכם הממון אינו חל על נכסי מקרקעין, חברות, חשבונות בנק וכיו"ב.

עוד טענה האישה כי העובדה שבמהלך הנישואין פרנסו הצדדים את ילדיה מנישואין קודמים מהווה ראייה נוספת לפיה הצדדים נהגו שלא בהתאם למשטר של הפרדת רכוש.

אשר לטענת התובעת על פיה לא הבינה את משמעות חתימתה על הסכם הממון, אומר כבר עתה כי דינה דחייה לאור הכלל על פיו **<u>אדם החותם על מסמך מוחזק כמי שקרא והבין את תכנו וכי חתם עליו לאות הסכמתו</u>**, בייחוד כאשר מדובר במסמך מהותי ביחס לנכסיו. המבקש לסתור חזקה זו צריך להוכיח גרסתו בראיות פוזיטיביות, כאפשרות קרובה.

ראיות כאלה לא הוצגו במקרה דנן.

ראה: ע"א 6799/02 **יולזרי משולם נ' בנק המזרחי המאוחד בע"מ**, (פורסם בנבו).
ע"א 1513/99 **חיים דטיאשוילי ואח' נ' בנק לאומי לישראל בע"מ**, פ"ד נד (3) 591.
ע"א 6645/00 **שלמה ערד, עו"ד נ' ז'אק אבן ואח'**, פ"ד נו (5) 362.
ע"א 27/91 **שמעון קבלו נ' ק' שמעון, עבודות מתכת בע"מ**, מט (1), 450.

כך גם העובדה כי האישה לא עתרה לבטל את הסכם הממון, מחזקת את המסקנה כי היא לא חפצה בביטולו.

בחקירתה העידה האישה כי לא קראה את הסכם הממון ברגע החתימה עליו ; כי הסכם הממון הוקרא לה ע"י הנוטריון וכי לא הגישה תביעה לביטולו – עמ' 44 שורות 29-26 לפרוטוקול מיום 26.05.21.

כשעומתה בחקירתה עם הדין הצרפתי, על פיו לא ניתן לבטל את הסכם הממון בהתנהגות, השיבה כדלקמן : '**בכל מקרה לא ביטלתי את ההסכם**' – עמ' 45 שורה 9.

בעניין זה יובהר כי משעה שהאישה לא פעלה משך השנים לביטול הסכם הממון, באופן ובדרכים הקבועות בחוק, אין מקום לקבל טענותיה בעניין זה כעת. על אחת כמה וכמה, אין מקום לקבל את טענת האישה, בסיכומיה, כי יש להורות על ביטול ההסכם באופן אינצידנטלי ולצורך הכרעה בשאלות השנויות במחלוקת במסגרת ההליכים שבפני שכן היה על האישה להוכיח את טענותיה כדבעי, במסגרת תובענה מתאימה, מה שלא נעשה על ידה.

כך גם אין מקום לקבל טענת האישה כי עמדת המומחה בעניין זה אינה חד משמעית ובהינתן כי האישה לא הוכיחה כי התקיימה עילה המקימה לה את הזכות לעתור לביטולו של הסכם הממון, כנדרש בחוק ובהתאם לעדות המומחה ואף לא נקטה בהליך מתאים לביטולו של הסכם הממון.

בנוסף, אין מקום לקבל את טענת האישה כי יש לקבוע כי כלל הרכוש שנצבר במהלך שנות הנישואין משותף לצדדים ולאור תרומתה בעשותה לבית פנימה, בצבירתו, שכן טענות אלה מתאימות היו להיטען מקום בו היה נקבע כי על המשטר הרכושי של הצדדים חל הדין הישראלי. מה שלא נקבע בענייננו.

עוד אוסיף, כי אין בעובדה שהצדדים ניהלו במשותף את חיי היומיום ומשק הבית המשותף כדי להעיד על כך שהם חפצו בערבוב רכושם. סעיף 3 להסכם הממון מתייחס לעניין זה ואינו סותר את יתר הוראות הסכם הממון ורוחו, המדבר על משטר של הפרדת רכוש וברי כי שני עניינים אלו יכולים להתנהל באופן מקביל. לפיכך, אין בעובדה כי כל אחד מהצדדים תרם את חלקו בהוצאות הבית המשותף כדי לסתור את משטר הפרדת הרכוש אותו ביקשו הצדדים להחיל על רכושם ואותו לא ביקש לשנות בשלב מאוחר יותר, הגם שלא היתה כל מניעה מצד מי מהם לפעול לשינויו וכפי שיפורט בהמשך פסק-הדין.

לא זו אף זו, גם האופן בו בחרו הצדדים לרשום את הרכוש שנרכש משך חיי הנישואין, מלמד ומחזק דווקא את טענות האיש ואת רצונם של הצדדים להמשיך את קיומו של משטר הפרדת

הרכוש, שאם לא כך לא ברור מה הוביל את השניים לבצע את הרישום באופן בו מרביתו נרשם בצורה נפרדת.

פועל יוצא מהאמור לעיל, בהינתן כי הצדדים לא ערכו הסכם חדש להביא לשינוי ו/או לביטול הסכם הממון ומשלא הוגשה כל תביעה לשינוי או לבטלות הסכם הממון, אין בכוונתי לקבל כל טענה שהועלתה ע"י האישה ביחס לתוקפו של הסכם הממון ופסק-הדין שיינתן בשני ההליכים שבכותרת יינתן לאורו של הסכם הממון ובהתאם לתחולת הדין הזר החל על המשטר הרכושי של הצדדים.

טענת האישה כי הצדדים שינו את הסכם הממון בהתנהגות, סותרת את הדין הצרפתי הקובע את הדרך על פיה ניתן לשנות הסכם ממון ולכן אף היא, דינה דחייה.

## <u>חוות דעת הדין הזר</u>

18. כאמור לעיל, לתיק הוגשה חוות דעתו של מומחה בדין זר, עו"ד ..., אשר התבקש לחוות דעתו המקצועית לגבי הוראות הדין המהותי הצרפתי.

אמנת האג מיום 14.03.1978, אליה הצטרפה צרפת, קובעת בסעיף 3 כי המשטר הרכושי החל על בני הזוג הוא זה שנבחר על ידם טרם הנישואין.

סעיף 1394 לקודקס האזרחי הצרפתי קובע שכל הסכם ממון ייערך בפני נוטריון בנוכחות ובהסכמה הדדית של כל אדם שהוא צד להסכם או באמצעות באי-כוחם ביחד, במעמד חתימת הסכם הממון.

**סעיף 1536 לקודקס האזרחי הצרפתי** מתיר לבני הזוג לבחור במשטר של הפרדת רכוש וקובע כי במקרה ובני-הזוג יעשו כן, כל אחד מהם שומר לעצמו את הזכות לנהל את נכסיו הפרטיים ולהשתמש בהם, ובכך למכור אותם ו/או לשעבד אותם כראות עיניו. סעיף זה מקים חזקה לפיה כל נכס אשר הזכויות בו רשומות על שם אחד מבני הזוג בלבד, הינו נכס פרטי ושייך לבן-הזוג הרשום באופן בלעדי.

סעיף 1538 לקודקס האזרחי הצרפתי קובע כי אחד מבני הזוג רשאי להביא ראיות במטרה לסתור את זכות הבעלות הנובעת מחזקת הרישום ו/או מחזקת האחזקה של בן-הזוג השני.

סעיף 1396 לקודקס קובע שכל שינוי בהוראות הסכם ממון שנערך קודם לעריכת טקס הנישואין יעשה באותן דרכים בהן נערך ההסכם המקורי, דהיינו, בכתב, ערוך וחתום על ידי הצדדים בהסכמתם ההדדית ובפני נוטריון. סעיף זה קובע כי כל שינוי או תוספת להסכם אינו תקף ללא

קיום דרישות סעיף 1394 וסעיף 1395. סעיף 1396 עוד קובע כי כל שינוי במשטר הרכושי בין בני הזוג לאחר עריכת טקס הנישואין טעון החלטה שיפוטית מבית המשפט המוסמך שניתנה על פי בקשת אחד מבני הזוג או במסמך ערוך בפני נוטריון כאמור לעיל אשר קיבל אישור מבית המשפט המוסמך.

סעיף 1397 קובע כי שנתיים לאחר שנכנס לתוקף המשטר הרכושי עליו הסכימו בני הזוג 'נפתח חלון' המאפשר לבני הזוג, לפי האינטרס של המשפחה, לשים קץ למשטר הקודם ולאמץ משטר רכושי אחר. לשם כך, על בני הזוג לערוך מסמך בפני נוטריון לפי התנאים המפורטים לעיל. ככל שלא ייערך מסמך כאמור, כל שינוי יחשב כבטל מלכתחילה.

סעיף 1537 קובע כי כל אחד מבני הזוג ישתף בהוצאות משק הבית לפי היחס שהם קבעו בהסכם הממון ובהעדר קביעה ישתתפו בהוצאות משק הבית לפי ההסדר שבסעיף 214 לקודקס, אשר קובע כי כל אחד מבני הזוג ישתתף בהוצאות משק הבית כפי יכולתו.

**<u>לעניין הפיצוי המשווה</u>**

19. סעיף 270 לקודקס קובע כי בית המשפט מוסמך להטיל על אחד מבני הזוג חובת תשלום של 'פיצוי משווה' אשר מיועד, כפי שניתן, למתן את הפער שנוצר על ידי סיום קשר הנישואין ברמת החיים של אחד מבני הזוג בהשוואה לשני. המדובר בפיצוי חד פעמי, גלובלי, אשר נקבע ע"י בית המשפט ובתנאים מיוחדים רשאי בית המשפט להורות כי התשלום יבוצע בתשלומים במהלך תקופה של שמונה שנים.

בית המשפט רשאי שלא להעניק את הפיצוי המשווה במקרה ונקבע כי פירוק התא המשפחתי אירע באשמתו הבלעדית של בן הזוג המבקש את הפיצוי המשווה.
סעיף 271 לקודקס קובע כי לשם בירור אם פקיעת הנישואין יוצרת פער בין תנאי החיים של בני הזוג וקביעת סכום הפיצוי המשווה, על בית המשפט לבחון את: משך חיי הנישואין; גילם ומצבם הבריאותי של בני-הזוג; הכשרתם ומצבם המקצועי; ההשלכות של בחירות המקצועיות שנטלו הצדדים על עצמם ופגיעה בפיתוח קריירה כתוצאה מטיפול במשק הבית, בילדים והקדשת מאמצים בפיתוח קריירה או עסקיו של בן הזוג השני; אומדן והערכת הרכוש של בני-הזוג; ברכוש המשוער והצפוי של בני הזוג, הן בהקשר הוני והן בעניין הכנסות לאחר תום קשר הנישואין; בזכויות הקיימות ו/או הצפויות ובמצבם של בני הזוג בכל הקשור לזכויות שצברו לצרכי פנסיה; את צרכיו של בן הזוג המבקש לקבלו ובהתאם למשאבים של בן הזוג השני - סעיף 271 לקודקס האזרחי הצרפתי.
המומחה מוסיף בחוות דעתו כי לצורך הוכחת הנ"ל על הצדדים להגיש תצהיר אודות מצבם כאמור בכדי לאפשר לבית המשפט לשקול חיוב בתשלום הפיצוי המשווה וגובה הפיצוי.

20. בחוות דעתו ציין המומחה כי הפיצוי המשווה אינו מהווה פיצוי 'הוני' אלא פיצוי בגין הפער אשר ייווצר בין הצדדים בעניין הכנסותיהם ורמת החיים בעקבות הגירושין.
הפיצוי המשווה אינו אמור לתקן את השלכותיו השליליות של משטר 'הפרדת הרכוש' בו בחרו הצדדים ואין מטרתו להבטיח שוויון רכושי בין הצדדים לאחר הגירושין.

המומחה מוסיף כי על כתפי הצד המבקש את הפיצוי המשווה נטל השכנוע כי הפער הנ"ל נגרם תוצאה ישירה מהגירושין וכי בבואו לקבוע את חובת תשלום הפיצוי המשווה והסכום של אותו פיצוי, על בית המשפט להיעזר בכל המבחנים העומדים לרשותו ובעיקר אלו המוזכרים בסעיף 271 הנ"ל, לפיו סכום הפיצוי המשווה ייקבע לפי צרכיו של בן הזוג המבקש לקבלם, בהתאם למשאבים של בן הזוג השני ובהתחשב במצבם של הצדדים בעת הגירושין ובהתקדמות מצבם בעתיד עד כמה שניתן להעריך התקדמות זו.

21. בתשובה לשאלת ההבהרה מטעם הבעל השיב המומחה כי לפיצוי המשווה אין דין של מזונות.

22. האיש טוען כי הפיצוי המשווה אינו נועד לתקן את 'אי-הצדק' שנוצר כתוצאה ממשטר הפרדת הממון.

מנגד טוענת האישה כי קשר הנישואין הסתיים בגין בגידת האיש בה ונטישתו אותה לטובת אישה אחרת; כי בעקבות כך רמת החיים שלה צנחה באופן חד משמעי וכי בגילה המתקדם ישנו קושי משמעותי לשיקום חייה.
עוד מוסיפה האישה וטוענת כי יש להתחשב בכך שרוב רכוש הצדדים נצבר אודות תמיכתה חסרת הפשרות באיש ובעיסוקיו, תוך ששעבדה את עתידה המקצועי לטובת התפתחותו המקצועית של האיש. לפיכך, יש לפצותה על הנזק שנעשה לה ועל מנת למנוע חוסר הגינות קיצוני יש לפצותה בדרך של פיצוי משווה, תוך התחשבות, בין היתר, בנכסים האישיים שצבר האיש על שמו.

## <u>מן הכלל אל הפרט</u>

23. על יחסי הממון של בני-הזוג שבפני חל כאמור הדין הצרפתי.
הואיל והצדדים ערכו הסכם ממון בהתאם להוראות סעיף 1394 לקודקס האזרחי הצרפתי, לפיו אימצו את משטר ההפרדה הרכושי, הסכם זה הינו תקף שכן הצדדים לא ערכו הסכם חדש הקובע אחרת ואף לא פנו לקבלת החלטה שיפוטית המשנה את הוראות הסכם הממון. לפיכך, ובנוסף לאמור לעיל, טענות האישה לבטול ההסכם על רקע הסכמות מאוחרות שבהתנהגות, אליהן הגיעו הצדדים, לכאורה, במהלך הנישואין בטלות בהתאם להוראת סעיף 1396 לקודקס

האזרחי הצרפתי, לפיהן, כל שינוי בהסכם הממון יעשה באותן דרכים של ההסכם המקורי, בכתב, ערוך וחתום על ידי הצדדים ובעת ובעונה אחת בפני נוטריון.

כך גם לא ניצלו הצדדים את 'חלון ההזדמנויות' המוענק להם מכוח סעיף 1397 לקודקס והמאפשר להם לשנות הסכם הממון סמוך למועד הנישואין, מה שמחזק את טענת האיש כי לא היה כל רצון מצד הצדדים לשנות מהוראות הסכם הממון.

24. בחוות דעתו מציין המומחה כי הואיל וסעיף 1393 לקודקס האזרחי הצרפתי מאפשר לצדדים להצהיר באופן כללי על אימוץ אחד ממשטרי הרכוש מבין אלו הקיימים בקודקס, אין צורך לפרט אלו נכסים נכללים בהוראות ההסכם ואין כל צורך לערוך הבחנה בין נכסי מקרקעין לנכסי מיטלטלין.

ביחס לרשימת הנכסים אותה פרטו הצדדים בסעיף 2 להסכם הממון, ציין המומחה כי אין בה כדי לקבוע את מסת הנכסים הפרטיים של כ"א מבני הזוג וכי מטרתה להסיר ספק בעניין נכסים אשר טבעם ו/או מקום הימצאותם עלול לעורר מחלוקת עתידית.

המומחה כאמור לא נחקר בעניינים אלו ומשלא נסתרה חוות דעתו לא מצאתי לקבל את טענת האישה לפיה הסכם הממון לא חל על נכסי המקרקעין, חשבונות בנק וכיו"ב.

למסקנה זו אוסיף כי האופן בו בחרו הצדדים לבצע הרישום על הנכסים אותם צברו במהלך הנישואין, מחזק אף הוא את המסקנה על פיה בחרו במשטר הפרדת הרכוש ביחס לכלל הנכסים, לרבות נכסי המקרקעין, שכן לא מצאתי כל נימוק שיניח את הדעת מדוע בוצעה החלוקה באופן בו בוצעה.

25. ביחס לסעיף 3 להסכם הממון, במסגרתו קבעו הצדדים חזקה לפיה כ"א מבני הזוג נחשב כמי שיצא ידי חובתו בהשתתפות הוצאות משק הבית וצרכי הילדים כל יום ביומו, מציין המומחה כי עוד בשנת 2013 קבעה הלשכה הראשונה של בית המשפט העליון בצרפת כי הוראה כזו הינה חלוטה וחוסמת את הדרך מבן הזוג השני לתבוע השלמת או החזר הפרשים בעניין גובה השתתפותו של בן הזוג האחר בהוצאות משק הבית והילדים.

עוד קבע בית המשפט העליון בצרפת כי אף במשטר של הפרדה רכושית, כל הוצאה הקשורה ברכישת נכס משותף אשר משמש מקום מגורי המשפחה העיקרי, כולל הלוואות שניטלו למימון הנכס, מהווה הוצאה הקשורה בקיום והחזקת משק הבית. לפיכך, אפילו ובן זוג אחד הוא שנשא לבדו בתשלום הרכישה ו/או בהחזר הלוואה למימון רכישת הנכס, הוא לא יהיה רשאי

לתבוע את חלקו החסר של בן הזוג השני ברכישת הנכס הואיל והצדדים קבעו בהסכם הממון כי כ"א מהם יצא ידי חובתו יום ביומו ואין אפשרות לסתור חזקה זו.

26. מטעם זה חיווה המומחה דעתו כי על בית המגורים אשר שימש כמקום מגורי המשפחה העיקרי, אין כל אפשרות שאחד מבני הזוג ידרוש השלמה ו/או פיצוי בגין השתתפותו של בן הזוג השני בהוצאות הרכישה, ההחזקה ו/או ההשבחה של הנכס הנדון.

כך גם ביחס להוצאות מימון ואחזקה של רכב, אשר לשיטת המומחה אף הן נחשבות להוצאות של משק הבית.

27. הצדדים ובעיקר האיש קיבלו את הדין בעניין בית המגורים ולראיה כי בית המגורים נמכר במהלך ניהול ההליך. לפיכך, טענות האיש ביחס לזכויות העודפות הקיימות לו ביחס לבית המגורים **נדחות** ונראה שאף נזנחו על ידו במהלך ניהול ההליך.

28. **אשר לנכסים המשותפים האחרים**, אשר ההוצאות וההשקעות עבורם אינן בגדר 'הוצאות משק הבית המשותף', חיווה המומחה דעתו כי יחולו לגביהן הוראות סעיף 13-815 לקודקס האזרחי הצרפתי לפיו כל אחד מהבעלים המשותפים זכאי לקבל מהאחר את חלקו בהוצאות שהוא הוציא לשם שמירת הנכס, השבחתו ואף רכישתו.

כך גם ביחס לחשבונות בנק משותפים, חיווה המומחה דעתו כי גם ביחס אליהם קיימת חזקה הניתנת לסתירה, שכן מדובר בבעלות במחצית הכספים.

29. **אשר לנכסים הפרטיים, הרשומים על שם אחד מבני הזוג בלבד,** אשר ההוצאות עבורם לא נכללות בהגדרת 'הוצאות משק הבית המשותף', הרי שחזקת הבעלות הבלעדית בהם ניתנת לסתירה ע"י בן הזוג האחר. במקרה זה, נטל ההוכחה בעניין הדחת חזקת הבעלות מוטל על כתפיו של בן הזוג שאינו רשום כבעל הנכס וטוען שהשתתף ברכישתו, או תובע החזרת חלק ו/או מלוא הסכומים הקשורים להחזר ההלוואה ו/או בשמירתו ו/או בהשבחתו של הנכס.

30. כעת אעבור לדון בכל אחד מהנכסים שנצברו במהלך הנישואין ואכריע ביחס לזכויות הצדדים לגבי כל אחד מהם.

**<u>האם סתרה האישה את חזקת הבעלות בנכסי המקרקעין הרשומים ע"ש האיש בלבד</u>?**

31. ביחס לנכסים הרשומים ע"ש האיש טוענת האישה כי הנכסים שנרכשו ע"ש האיש מומנו באמצעות נטילת משכנתאות/הלוואות שנרשמו ע"ש שני הצדדים ו/או בערבותה ו/או ע"י

משכון/שעבוד הנכסים הרשומים על שמה ו/או המשותפים לשניים – ראו, בין היתר תצהיר האישה מיום 20.04.17.

פרט לאמירה בעלמא כאמור, לא צרפה האישה כל אסמכתה להוכחת טענותיה.
בסיכומיה חזרה האישה על כך שהיא איננה מבינה בעניינים כלכליים וחשבונאיים, עסקה כל השנים בגידול הילדים ובתמיכה באיש, בעוד האחרון היה שאמון משך כל תקופת הנישואין בטיפול בכל הנושאים הכספיים, השקעות הצדדים והרכוש המשותף ובעניין זה יוער כי טענה זו של המבקשת מחזקת דווקא את גרסת האיש, בין היתר, לזכאותו לקבל דמי ניהול הנכסים המשותפים.

32. **<u>ביחס לזכויות בנכס שברחוב ... בעיר... בישראל.</u>**

א. הזכויות בנכס זה רשומות ע"ש האיש ואחיו בחלוקה שווה בין השניים.
האישה טוענת כי הנכס נקנה מכספים משותפים, אם כי לא תמכה טענתה בכל אסמכתה שהיא.

ב. הנכס נרכש ע"י האיש ואחיו בהתאם להסכם מכר מיום 30.08.2006, **נספח א' לתצהיר הרכוש שהגיש האיש מיום 15.07.19.**

ג. הנכס נרכש בתמורה לסך של 326,000 $ ארה"ב (שווה ערך לסך 1,350,000 ₪) ושולם בתשלומים ע"ס 80,000 $ עד ליום 03.09.06 ; 65,000 $ עד ליום 28.09.06 וסך של 181,000 $ במעמד מסירת החזקה בנכס ולא יאוחר מיום 15.11.06.

**בחוות דעת שמאי מיום 22.05.19, הוערך שוויו של נכס זה זו על סך של 2,880,000 ₪.**

ד. לצורך מימון רכישת הנכס נטלו האיש ואחיו הלוואה מובטחת במשכנתא בגובה של 773,000 ₪ שסולקה מחשבון הבנק המשותף שניהלו האחים בבנק ירושלים – ראו, **<u>נספח ג'</u>**, לתצהיר האיש מיום 16.09.20.

ה. נכס זה חולק ל-11 יחידות דיור המושכרות לצדדים שלישיים.
דמי השכירות הוערכו על ידי האישה בסכומים הנעים בין 2,500 ₪ ל-3,000 ₪ לכל יחידה – ראו, תצהיר האישה מיום 20.04.17.

בתצהיר האיש מיום 02.06.19 טען האיש כי הכנסות יחידות הדיור עומדות ע"ס כולל של 18,100 ₪ בחודש (חלקו היחסי מחצית וסך של 9,050 ₪ בחודש) ; כי ההוצאות עליהן

עומדות ע"ס של 41,149 ₪ לשנה וכי הרווח הנקי שמפיק מיחידות הדיור עומד ע"ס של 4,160 ₪ בממוצע בחודש.

**האיש תמך גרסתו בנספחים ז' ו-ח' לתצהיר הנ"ל.**

ו. בעדותו העיד האיש כי חלק מהמשכנתא שנלקחה עבור רכישת הנכס הנ"ל שולמה מהחשבון הבנק המשותף של הצדדים – עמ' 61 שורה 15.

ז. האישה לא צרפה את אחיו של האיש כצד נוסף לתובענה ודי בטעם זה כדי לדחות את טענתה על פיה מגיעות לה זכויות כלשהן בנכס זה.

כך גם לא צרפה האישה כל אסמכתה שתעיד על החלק היחסי ששולם מחשבון הבנק המשותף לטובת רכישת הנכס הנ"ל וכי ההלוואה שולמה מכספים שהיא עצמה הפקידה בחשבון הבנק המשותף. בהינתן כי הנטל לסתירת חזקת הבעלות בנכס רובץ לפתחה ומשלא הרימה האישה נטל זה ובהינתן כי האיש הוכיח תשלום החזרי הלוואת המשכנתא באמצעות ראיה בכתב, כעולה מנספח ג' הנ"ל, **אני דוחה את טענת האישה כי מגיעות לה זכויות כלשהן בנכס זה.**

33. **<u>ביחס לזכויות בחנות שברחוב ... בעיר... בישראל</u>**

א. האיש טוען כי החנות נרכשה ע"י אביו והועברו לידיו במתנה.

ב. חנות זו נרכשה ע"י אביו של האיש בהתאם להסכם מכר מיום 20.08.2007, **נספח ב' לתצהיר הרכוש שהגיש האיש מיום 15.07.19,** תמורת הסך של 100,000 $.

**בחוות דעת שמאי מיום 03.06.19, הוערך שוויה של חנות זו על סך של 640,000 ₪.**

במעמד חתימת הסכם המכר שולם הסך של 30,000 $ ואילו את יתרת התשלום, בסך של 70,000 $, התחייב האב להעביר במעמד מסירת החזקה ולא יאוחר מיום 15.10.2007.

ג. לנספח ב' הנ"ל, צורפו תצהירי אימות מטעם האיש ואביו, מהם עולה כי האב העביר מלוא זכויותיו בחנות שברחוב... בעיר... בישראל, במתנה ללא תמורה, לידי האיש.

ד. האישה טוענת כי נכס זה מושכר תמורת דמי שכירות הנעים בין 2,500-4,000 ₪ - ראו, תצהיר האישה מיום 20.04.17.

34. **<u>ביחס לזכויות בשתי חנויות 17 ו- 18 שברחוב... בעיר... בישראל</u>**

א. הזכויות בשתי החנויות רשומות ע"ש האיש.
החנויות נרכשו ע"י האיש תמורת הסך הכולל של 200,000 $ ובהתאם להסכם מכר מיום 20.08.2007 – **<u>נספח ה'</u>** לתצהיר עדות ראשית של האיש מיום 16.09.20.

**בחוות דעת שמאי מיום 03.06.19, הוערך שוויה של חנות מס' 17 על סך של 630,000 ₪ ושוויה של חנות מס' 18 הוערך בחוות הדעת הנ"ל על סך של 790,000 ₪.**

ב. לטענת האיש מימון רכישת החנויות נעשתה באמצעות שני שיקים בנקאיים בסך 162,752 ₪ שהועברו מחשבון הבנק של אביו, טענה שהוכחה באמצעות **<u>נספח ו'</u>** לתצהיר עדות ראשית של האיש מיום 16.09.20 וכן באמצעות הלוואה מובטחת במשכנתא בגובה של 100,000 $.

האיש טוען כי הגם שעל הלוואת המשכנתה חתומה גם האישה ועל רקע דרישת הבנק בהיותה בת זוגו, הרי שהחזרי ההלוואה שולמו מחשבון הבנק האישי שלו, בו לא שותפה האישה – האיש תמך טענתו **<u>בנספח ז'-ח'</u>** שצורפו לתצהיר עדות ראשית של האיש מיום 16.09.20.

האיש חזר על גרסתו גם בעדות שמסר בחקירתו והוסיף כי אלמלא דרישת הבנק, היה חותם לבדו על הלוואת המשכנתא – עמ' 59 שורות 12-11.

ג. האיש טוען כי שלוש החנויות הנ"ל מושכרות תמורת סך כולל 13,200 ₪ בחודש וכי לאחר קיזוז מס הכנסה המוטל על החנויות, בגובה של 43,649 שח בשנה, הכנסתו הנקייה מדמי השכירות הינה בסך כולל של 9,550 ₪ בחודש.

האיש צרף בתמיכה לגרסתו **את נספחים ט' ו-ט'1** לתצהירו מיום 02.06.19.
מנספח ט' עולה כי דמי השכירות הכוללים המתקבלים מהחנויות עומדים ע"ס של 15,475 ₪ בחודש ובקיזוז גובה מס ההכנסה הנ"ל, הנתמך בנספח ט'1 לתצהיר הנ"ל, עומדת הכנסת האיש מהחנויות בסך כולל של 11,837 ₪ בממוצע לחודש.

ד. האישה טוענת כי החנויות נרכשו מכספים משותפים וכי ניטלה אף משכנתא משותפת לצורך רכישתם.
עם זאת האישה לא צרפה כל ראיה ביחס לטענתה כי רכשה את הנכס במשותף עם האיש, לעומת האיש שתמך גרסתו באסמכתאות מוצקות וכאמור לעיל ואף גרסתו ביחס לנטילת המשכנתא במשותף מתיישבת יותר בנסיבות העניין מגרסת האישה.

בנסיבות אלה ומשלא עלה ביד האישה לסתור את חזקת הבעלות של האיש בחנויות הנ"ל, טענת האישה לקבל זכויות כלשהן במי מהחנויות הנ"ל **נדחית.**

35. **<u>ביחס לזכויות ביחידות המגורים ברחוב ... מחוז ..., צרפת – דירות מס' 1 ומס' 2.</u>**

א. הזכויות בנכסים אלה רשומות ע"ש האיש בלבד.

ב. הזכויות בדירה מס' 1 נרכשו ע"י האיש ביום 20.02.2009 בהתאם לאישור נוטריון אשר צורף **כנספח ה'** לתצהיר הרכוש שהגיש האיש מיום 15.07.19.

ג. הזכויות בדירה מס' 2 נרכשו ע"י האיש ביום 24.09.2007 בהתאם לאישור אשר צורף **כנספח ו'** לתצהיר הרכוש שהגיש האיש מיום 15.07.19.

ד. האיש טוען כי על שני הנכסים הללו רובצת הלוואת משכנתה בסך כולל של 217,000 יורו.

**לנספח ו' הנ"ל** צורף אישור על נטילת משכנתה ע"י האיש בגובה של 137,094 יורו וכי נכון ליום 27.02.2019 השיב האיש עבור ההלוואה הנ"ל את הסך של 4,556.95 אירו.

**מנספח ז'** אשר צורף לתצהיר הרכוש שהגיש האיש מיום 15.07.19, עולה כי האיש נטל משכנתאות נוספות, ע"ס כולל של 80,000 יורו, לצורך רכישת יחידות הדיור הנ"ל.

כך גם נתמכו טענות האיש למימון בלעדי לרכישת יחידות הדיור הנ"ל, ניהול אחזקתן וטיפול בהכנסות שמניבות ובהוצאות הכרוכות באחזקתן באמצעות **נספחים א'; א'1 א'2; א'3; א'4; א'5; ב'; ב'1 ו-ב'2** לתצהיר שהוגש מטעם האיש ביום 02.06.19.

ה. האיש צרף לתצהירים שהוגשו מטעמו בתיק, בין היתר זה שהוגש ביום 18.06.17, חוזה שכירות בגין השכרת הנכס, ממנו עולה כי הוא לבדו מופיע בו כשוכר הנכס.

כך גם צרף אסמכתאות בתמיכה להשכרת נכסים אלה במסגרת **נספחים א'; א'3; א'4; א'5** לתצהירו מיום 02.06.19.

ו. האישה , שתחילה טענה כי דירה זו מצויה בבעלותה, טוענת כי דירה זו נרכשה מכספים משותפים של הצדדים וכי האיש לא הוכיח כי הדירה אינה רשומה על שמה.

בתצהיר עדות ראשית של האישה מיום 10.03.21 היא מוסיפה כי חוזה השכירות ביחס לנכס זה מצוי בידי האיש; כי אין לה ידיעה אודות גובה דמי השכירות המשתלמים בגין נכס זה, שכן הכל נמצא ברשות ובשליטת האיש; כי טענות האיש בדבר משכנתאות והוצאות הינם העמסת הוצאות וניפוח על מנת לפגוע בזכויותיה וכי חוזי השכירות שצרף האיש אינם תואמים לתקופה הנוכחית ולמחיר השוק.

ז. לאחר שבחנתי טענות הצדדים והראיות שצורפו בתמיכה אליהן, מצאתי כי לא עלה ביד האישה לסתור את חזקת הבעלות של האיש בנכס זה ולפיכך, גם דינה של טענת האישה לקבלת זכות כלשהיא בשתי יחידות המגורים ברחוב ...בעיר... במחוז..., צרפת – **להידחות**.

**<u>האם הוכיח האיש זכאותו להשבה בגין מימון, השבחה או רכישת הנכסים המצויים בבעלותם המשותפת של הצדדים</u>?**

36. **<u>ביחס לזכויות בנכס שברחוב .... בעיר... בישראל</u>**

א. הזכויות בנכס זה נרכשו ונרשמו בחלוקה שווה ע"ש הצדדים בהתאם לחוזה מכר, **נספח ח'** לתצהיר הרכוש שהגיש האיש מיום 15.07.19.

ב. כאמור לעיל נכס זה שימש כמקום המגורים העיקרי של המשפחה.

ג. במהלך ניהול ההליכים ניתן צו לפירוק השיתוף ביחס לנכס, תוך מינוי ב"כ הצדדים ככונסי נכסים והבית המשותף נמכר זה מכבר תמורת הסך של 3,400,000 ₪ – **<u>נספח יב'</u>** לתצהיר עדות ראשית של האיש מיום 16.09.20.

הנכס הנ"ל היה נקי ממשכנתא במועד מכירתו.

ד. לאור ממצאי חוות הדעת ומסקנותיה, ומשעה שאין חולק כי נכס זה שימש כמקום המגורים העיקרי של המשפחה ובהתאם להוראת סעיף 3 להסכם הממון, הרי שכל הוצאה הקשורה ברכישת הבית המשותף מהווה הוצאה הקשורה בקיום והחזקת משק הבית ולפיכך, אין האיש רשאי לתבוע את חלקה החסר של האישה ברכישת הנכס וכאמור לעיל.

ה. קודם מכירת הבית המשותף הושכרו ארבע יחידות הדיור שהיו בה לשוכרים תמורת דמי שכירות בגובה של כ-2,500 ₪ ליחידה – ראו תצהיר האישה מיום 20.04.17.

האיש טוען כי נכס זה הניב לאישה הכנסות בגובה 9,000 ₪ בחודש.

בנסיבות אלה עסקינן בנכס משותף של הצדדים שחלוקתו הוסדרה זה מכבר ולפיכך, הסעד שנתבע ביחס אליו מוצה זה מכבר במסגרת ניהול ההליכים.

37. **<u>ביחס לזכויות ביחידת המגורים ברח' ... בעיר... מחוז..., צרפת</u>**

א. הזכויות בנכס זה נרכשו ע"י האיש והאישה ביום 04.11.2005 תמורת הסך של 33,520 יורו ובהתאם לאישור נוטריון, **נספח ט'** לתצהיר הרכוש שהגיש האיש מיום 15.07.19.

ב. על נכס זה לא רובצת הלוואת משכנתה.

ג. האישה לא ידעה גובה דמי השכירות המשתלמים בגין השכרתו של נכס זה, שכן לשיטתה חוזי השכירות מצויים בידי האיש – ראו תצהיר האישה מיום 20.04.17.

בתצהיר עדות ראשית מיום 10.03.21 טוענת האישה כי דירה זו נרכשה מכספים משותפים; כי חוזה השכירות מצוי בידי האיש; כי אין לה ידיעה אודות גובה דמי השכירות המשתלמים בגין נכס זה, שכן הכל נמצא ברשות ובשליטת האיש; ביחס לחוזה השכירות שצרף האיש, טוענת האישה כי מדובר בחוזה ישן ולא מעודכן.

ד. האיש צרף לתצהירים שהוגשו מטעמו בתיק, בין היתר זה שהוגש ביום 18.06.17, חוזה שכירות בגין השכרת הנכס עליו הוא חתום לבדו.

כך גם צרף האיש, לתצהירו מיום 02.06.19, אסמכתאות המעידות על ההכנסות המניב נכס זה ועל ההוצאות המוטלות עליו – ראו, **נספחים ג'; ג'1; ג'2; ג'3 ו-ג'4 לתצהיר הנ"ל.**

**מנספח ג'2 הנ"ל** עולה כי מס ההכנסה לשנת 2018 שהוטל על נכס זה שולם מחשבון הבנק המתנהל ע"ש האיש.

**מנספח ג'3 הנ"ל** עולה כי דרישת תשלום הוצאות ביטוח מבנה בגין נכס זה הופנו כלפי האיש בלבד ונוכו מחשבון הבנק שלו.

**מנספח ג'4 הנ"ל** עולה כי ייפוי כוח לניהול נכס זה לטובת מנהל הנכסים נחתם מול האיש בלבד.

ה. אם כן, בהינתן כי נכס זה רשום ע"ש שני הצדדים ובהתאם לדין החל, היה על האיש להוכיח הסכומים המדויקים המגיעים לו בגין מימון רכישת הנכס, השבחתו וניהולו, אלא שהוא לא עשה כן.

הגם שנחה דעתי כי האיש הוא זה שדאג לתחזוקה השוטפת של הנכס, השכרתו וניהולו, הרי שאין בכוונתי לשער השערות ביחס לסכום המגיע לאיש בגין הטיפול בנכס, שעיקרו השכרתו לצדדים שלישיים. על האיש רבץ הנטל להוכיח טענה זו, בין היתר, באמצעות מינוי מומחה שיעריך השקעתו בנכס, מה שלא נעשה על ידו ולמעט הוכחתו את הסכומים בהתאם לנספחים ג'2 ; ג'3 ו-ג'4 לתצהיר האיש מיום 18.06.17.

**מטעם זה ומשלא הוכיח האיש הסכום המלא המגיע לו בגין הטיפול בנכס, עתירתו בעניין זה מתקבלת באופן חלקי, כך שמתוך חלקה היחסי של האישה בנכס (מחצית) תקוזז מחצית הסכומים ששילם האיש מכוח נספחים ג' 2; ג'3 ו-ג' 4 לתצהיר האיש מיום 02.06.19, כשסכומים אלה ישאו הפרשי ריבית ממועד התשלום של כ"א מהם ועד למועד פירוק השיתוף בנכס.**

38. **<u>ביחס לזכויות ביחידת המגורים ברח' דירה ברח' ... בעיר ... במחוז ..., צרפת</u>**

א. הזכויות בנכס זה נרכשו ע"י האיש והאישה ביום 07.09.2004 תמורת הסך של 32,600 אירו ובהתאם לאישור נוטריון, **נספח י'** לתצהיר הרכוש שהגיש האיש מיום 15.07.19.

על נכס זה לא רובצת הלוואת משכנתא.

ב. האישה לא ידעה גובה דמי השכירות המשתלמים בגין השכרתו של נכס זה, שכן לשיטתה חוזי השכירות מצויים בידי האיש – ראו תצהיר האישה מיום 20.04.17.

ג. האיש צרף לתצהירים שהוגשו מטעמו בתיק, בין היתר זה שהוגש ביום 18.06.17, חוזה שכירות בגין השכרת הנכס במסגרתו הוא לבדו מופיע כבעלים וכשוכר של הנכס.

כך גם צרף האיש, לתצהירו מיום 02.06.19, אסמכתאות המעידות על ההכנסות המניב נכס זה ועל ההוצאות המוטלות עליו – ראו, **נספחים ד'; ד'1; ד'2; ד'3 ו-ג'4 לתצהיר הנ"ל.**

**מנספח ד'2 הנ"ל** עולה כי מס ההכנסה לשנת 2018 שהוטל על נכס זה שולם מחשבון הבנק המתנהל ע"ש האיש.
**מנספח ד'3 הנ"ל** עולה כי דרישת תשלום הוצאות ביטוח מבנה בגין נכס זה הופנו כלפי האיש בלבד.

**מנספח ד'4 הנ"ל** עולה כי הסכם ייפוי כוח לניהול נכס זה נחתם מול האיש בלבד.

ד. האיש מוסיף בעניין זה כי בשנת 2018 נתבקש להשתתף בסך של 8,809 אירו עבור שיפוצים שבוצעו בבניין וכי הסכום הנ"ל שולם על ידו בלבד – **<u>נספח יד' (1)</u>** לתצהיר עדות ראשית של האיש מיום 16.09.20 וכי יש לחייב את האישה במחצית הסכום.

ה. אם כן, בהינתן כי נכס זה רשום ע"ש שני הצדדים, הרי שעל האיש מוטל הנטל להוכיח הסכומים המדויקים המגיעים לו בגין מימון רכישת הנכס, השבחתו וניהולו, אלא שהוא לא עשה כן.

הגם שנחה דעתי כי האיש הוא זה שדאג לתחזוקה השוטפת של הנכס, השכרתו וניהולו, הרי שאין בכוונתי לשער השערות ביחס לסכום המגיע לאיש בגין הטיפול בנכס, שעיקרו השכרתו לצדדים שלישיים. על האיש רבץ הנטל להוכיח טענה זו, בין היתר, באמצעות מינוי מומחה שיעריך השקעתו בנכס, מה שלא נעשה על ידו ולמעט הוכחתו את הסכום ששילם בשנת 2018 עבור שיפוצים אשר בוצעו בבניין וסך של 8,809 אירו.

**מטעם זה ומשלא הוכיח האיש הסכום המלא המגיע לו בגין הטיפול בנכס, עתירתו בעניין זה מתקבלת באופן חלקי, כך שמתוך חלקה היחסי של האישה שתתקבל ממכירת הנכס (מחצית), תקוזז מחצית עלות השיפוץ שבוצע בנכס, סך של 4,405 אירו, המהווה את חלקה היחסי של האישה וכן יקוזזו מחצית הסכומים שולמו ע"י האיש בהתאם לנספחים ד'2; ד'3 ו-ד'4 לתצהיר האיש מיום 02.06.19, כשסכומים אלה ישאו הפרשי ריבית ממועד התשלום של כ"א מהם ועד למועד פירוק השיתוף בפועל בנכס זה.**

39. **<u>ביחס לזכויות ביחידת המגורים ברח' ... בעיר ... במחוז ..., צרפת</u>**

א. הזכויות בנכס זה נרשמו ע"ש האיש והאישה ביום 27.09.2002 ונרכשו תמורת הסך של 45,734 יורו ובהתאם לאישור נוטריון, **נספח יא'** לתצהיר הרכוש שהגיש האיש מיום 15.07.19.
על נכס זה לא רובצת הלוואת משכנתה.

ב. האישה לא ידעה גובה דמי השכירות המשתלמים בגין השכרתו של נכס זה, שכן לשיטתה חוזי השכירות מצויים בידי האיש – ראו תצהיר האישה מיום 20.04.17. האישה העידה כי האיש הוא זה אשר מנהל את הדירות בצרפת – עמ' 51 שורה 31.

ג. לתצהירו מיום 02.06.19 צרף האיש אסמכתאות המעידות על ההכנסות המניב נכס זה ועל ההוצאות המוטלות עליו – ראו, **נספחים ה'; ה'1; ה'2; ה'3; ג'4 ו-ו' לתצהיר הנ"ל.**

**מנספח ה'1 הנ"ל**, בקשה לתשלום חוב בגין נכס זה, עולה כי החוב נוכה מחשבון הבנק של האיש.

**מנספחים ה'2 ו-ו' הנ"ל** עולה כי מס ההכנסה לשנת 2018 ותשלומי ביטוח לאומי שהוטלו על נכס זה שולמו מחשבון הבנק המתנהל ע"ש האיש.

**מנספח ה'3 הנ"ל** עולה כי דרישת תשלום הוצאות ביטוח מבנה בגין נכס זה הופנו כלפי האיש בלבד ונוכו מחשבון הבנק שלו.

ד. אם כן, בהינתן כי נכס זה רשום ע"ש שני הצדדים, הרי שעל האיש מוטל הנטל להוכיח הסכומים המדויקים המגיעים לו בגין מימון רכישת הנכס, השבחתו וניהולו, אלא שהוא לא עשה כן.

הגם שנחה דעתי כי האיש הוא זה שדאג לתחזוקה השוטפת של הנכס, השכרתו וניהולו, הרי שאין בכוונתי לשער השערות ביחס לסכום המגיע לאיש בגין הטיפול בנכס, שעיקרו השכרתו לצדדים שלישיים. על האיש רבץ הנטל להוכיח טענה זו, בין היתר, באמצעות מינוי מומחה שיעריך השקעתו בנכס, מה שלא נעשה על ידו.

**מטעם זה ומשלא הוכיח האיש הסכום המלא המגיע לו בגין הטיפול בנכס, עתירתו בעניין זה מתקבלת באופן חלקי, כך שמתוך חלקה היחסי של האישה בנכס (מחצית) תקוזז מחצית הסכומים ששילם האיש מכוח נספחים ה'1; ה'2; ה'3 ו-ו' לתצהיר האיש מיום 02.06.19, כשסכומים אלה ישאו הפרשי ריבית ממועד התשלום של כ"א מהם ועד למועד פירוק השיתוף בנכס**

40. האיש העיד כי שלושת הנכסים המשותפים שבצרפת נרשמו על שם שני הצדדים ונרכשו באמצעות משכנתא משותפת (בשיעור 110%), שניטלה מחשבון הבנק המשותף וכי רשם את הנכסים גם על שם האישה מאחר שהיא אשתו. וכלשונו: '**בחרתי שאשתי תהיה איתי כי לקחנו**

**ביחד את המשכנתא ולקחתי משכנתא ל-10 שנים וסיימנו את המשכנתא. <u>אז הרכוש הוא במלא של שנינו</u>'** – עמ' 53 שורות 10-18 (ההדגשות אינן במקור – ה"ש – ע"ג).

האיש אף העיד כי הלוואות המשכנתא שניטלו לצורך רכישת שלושת הדירות המשותפות שבצרפת ניטלו מחשבון הבנק המשותף שניהלו בני הזוג בצרפת בין השנים 1999 ועד לשנת 2014 – עמ' 53 שורות 14 ; 23-24 וכי חשבון הבנק הנוסף שניהל בצרפת בשנים הנ"ל בנפרד מהאישה **'לא היה ממש פעיל'** – עמ' 53 שורות 25-32 ועמ' 54 שורה 4.

עדותו זו של האיש מחזקת אף היא את המסקנה אליה הגעתי ביחס לזכויות הצדדים בנכסי המקרקעין המשותפים שבצרפת, וכי השניים מימנו רכישתם במאמץ משותף ובאמצעות הלוואות מובטחות במשכנתא שנטלו השניים ואשר החזרן הוסדר מהחשבון המשותף שניהלו הצדדים בצרפת.

**<u>האם סתר האיש את חזקת הבעלות בנכסים הרשומים ע"ש האישה בלבד</u>?**

41. **<u>ביחס לזכויות בנכס שברח' ...בעיר... בישראל</u>**

א. הזכויות בנכס זה נרכשו ע"י האישה בהתאם להסכם מכר מיום 02.02.2007 תמורת הסך של 162,500 $ ובהתאם ל**נספח יב'** לתצהיר הרכוש שהגיש האיש מיום 15.07.19 (שווה ערך לסך של 690,000 ₪ נכון לערכו של שער הדולר במועד הרכישה – ראו, **<u>נספח ד'</u>** לתצהיר האיש מיום 04.05.21).
בהסכם המכר התחייבה האישה להעביר את תמורת העסקה באופן שהסך של 16,266 $ ישולם במעמד החתימה על ההסכם ואילו תשלום יתרת הסכום יוסדר עד ולא יאוחר מיום 01.07.2007.

**בחוות דעת שמאי מיום 20.05.19, הוערך שוויה של דירה זו על סך של 1,680,000 ₪.**

בעדותה העריכה האישה את שוויה של דירה זו על סך של 2,500,000 ₪ ; טענה כי הדירה מושכרת תמורת הסך של 4,200 ₪ וכי מתוך בחירה החליטה להמשיך להשכיר את הדירה, תחת להתגורר בה והגם שלטענתה נותרה ללא קורת גג קבועה מעל ראשה - עמ' 45 שורות 18-19 ו- 24-32.

בחקירה חוזרת העידה האישה כי 'כאב' לה להוציא את השוכר מהדירה – עמ' 51 שורה 20.

ב. בתצהיר עדות ראשית מיום 10.03.21 טוענת האישה כי דירה זו נרכשה באמצעות כספים שהוענקו לה מאת אביה המנוח.

האישה לא תמכה טענתה בכל אסמכתה שהיא, חרף החלטות שניתנו בעניין.

כשנשאלה האישה בעדותה מדוע לא פעלה בהתאם להחלטות בית המשפט ולא צרפה עד כה אסמכתאות בדבר האופן בו מימנה את רכישת הדירה השיבה: **'היה ניתוק ביני לבין עורכי הדין'** – עמ' 46 שורה 19.
לשאלה איך מימנה את רכישת הדירה, השיבה:
**'אבא שלי היה עדיין בחיים, הוא שלח כסף לבעלי, ואנחנו האמנו בי' בתקופה ההיא לגמרי, הוא זכה באמון מלא, אבל הוא רימה אותנו הרבה, הוא שלח את הכסף וי' עזר לי שאהב אותי בשיגעון, הלכנו לראות את הדירה, והיא מצאה חן בעיניו . . . הלכנו לעורך הדין שי' הכיר וחתמנו שם עם בעלי הדירה. הפכתי להיות בעל הדירה הזאת, רק על שמי. וזו מתנה של אבא שלי. י' אומר שהוא שילם חלק מהכסף אבל זה לא נכון. שיביא הוכחות'** – עמ' 46 שורות 24-29.

כשעומתה עם הראיות שהציג האיש מטעמו, בדמות שיקים בנקאיים שהופקדו לטובת רכישת הדירה הזו, השיבה האישה: **'זה חשבון משותף. זה הכסף שלנו'** – עמ' 46 שורה 32.

כשנשאלה האישה בחקירתה האם הדירה שברח' הציונות נרכשה מהחשבון המשותף, השיבה: **'לא, אבא שלי שלח את הכסף. י' היה אחראי על הכסף, ואני הייתי אשה של הבית. הוא עשה את כל הכסף כשאני נתתי לו את האומץ לעשות . . . נתתי לו את כל האהבה, בנינו ביחד כל החיים, במשותף'** – עמ' 47 שורות 2-4.

כשהקשה ב"כ האיש בחקירתו את האישה כי במשך חמש שנים לא הציגה כל אסמכתה המעידה כי אביה הוא שמימן את רכישת הדירה, השיבה: **הוא צריך להביא אסמכתאות'** – עמ' 47 שורה 7, וביחס לטענת האיש כי הכספים נמשכו מהחשבון המשותף, השיבה: **'תראה את זה לעורכי הדין. זה לא אומר שהוא שילם אפילו אם לקח מהחשבון המשותף. <u>יכול להיות שאבא שלי נתן לו ביד</u>, הוא האמין בו'** – עמ' 47 שורות 9-10 (ההדגשות אינן במקור-ה"ש-ע"ג).

האישה העידה כי בעת פטירתו נעדר אביה המנוח נכסים בצרפת ובמרוקו; כי היא איננה יודעת אם הותיר אחריו כספים; כי לא היה לו רכוש מקרקעין, הגם שהיה מסודר מבחינה כספית – עמ' 47 שורות 13-18.

ביחס להכנסותיה מעבודה, העידה האישה כי עבודתה כקוסמטיקאית היתה לא קבועה וכי לא פתחה תיק במס הכנסה כי: **'זה היה משהו לחברות ולא עבודה ממש. לא הייתה הצדקה'** – עמ' 48 שורות 18-25.

ג. עוד מוסיפה האישה וטוענת בתצהירה הנ"ל כי דירה זו מושכרת לצד ג' וכי על הדירה רובץ עיקול בגובה 400,000 ₪ שהוטל במסגרת תביעת הבוררות שנקטו כלפיה באי כוחה לשעבר כלפיה – **<u>נספח ד'</u>** לתצהיר האישה מיום 10.03.21. יוער כי מנספח ד' עולה כי על הנכס רובץ עיקול, אם כי לא פורט סכום העיקול שהוטל.

ד. בתצהיר שהגיש האיש ביום 04.05.21 טען האיש כי בהינתן שמסמכי הבנק מהשנים 2003-2008 כבר נגנזו, לא התאפשר לבנק להנפיק צילומי העברות או שיקים בנקאיים מהחשבון המשותף דרכו מומנה רכישת הדירה, שיש בהם כדי להוכיח טענתו כי מימן רכישת דירה זו. האיש תמך גרסתו **<u>בנספח ב'</u>** שצורף לתצהיר האיש מיום 04.05.21.

עם זאת, לתצהיר מיום 04.05.21, צרף האיש, **<u>כנספחים ה'-ז'</u>**, תדפיסי חשבון הבנק המשותף של הצדדים המעידים כי בין החודשים פברואר – יולי 2007 נמשכו מחשבון הבנק המשותף שיקים, שיקים בנקאיים ותשלומי שובר גבייה בסך כולל של 811,015 ₪. עוד עולה כי בתקופה הנ"ל בוצעו העברות כספים מחשבון בנק משותף אחר של הצדדים לחשבון המשותף, נספח ז' הנ"ל ובסך כולל של 644,659 ₪.

האיש טוען כי מסמכים אלו מעידים כי הגם שהזכויות בדירה שברח' הציונות נרשמו על שם האישה, הרי שרכישתה מומנה באמצעות כספים שנמשכו מחשבונות בנק משותפים של הצדדים ולפיכך ובהתאם לדין החל, המדובר בדירה משותפת.

ה. מכל המקובץ לעיל, לאור הראיות שהציג האיש אל מול אי הוכחת האישה את טענותיה כי קיבלה כספים מאביה לצורך רכישת הדירה, טענה שאף לא מצאתי כהגיונית בייחוד לאור טענת האישה כי עד לפטירתו לא צבר אביה נכסי מקרקעין על שמו, כמו גם לאור טענות האישה על הכנסותיה הדלות במועדים הרלוונטיים, בגינן אף לא סברה שיש לפתוח תיק במס הכנסה, מצאתי כי האיש עמד בנטל המוטל עליו וסתר את חזקת הבעלות הבלעדית של האישה בנכס, לאחר שהוכיח כי מימון רכישת הדירה נעשה

במשותף, מתוך כספים שהועברו מחשבונות הבנק המשותפים של הצדדים ובהתאם לנספחים ה'-ז' לתצהיר האיש מיום 04.05.21.

**לפיכך, אני קובעת כי עלה ביד האיש לסתור את חזקת הבעלות הבלעדית בנכס שברח' ... בעיר... בישראל וכי הוא זכאי להירשם כבעלים במשותף עם האישה על נכס זה.**

42. במסגרת ניהול ההליך לא עלה ביד האישה להוכיח כי בבעלותה נכסי מקרקעין נוספים. ביחס לדירה שברחוב ... בעיר ... במחוז..., צרפת והגם שנטען תחילה כי היא מצויה בבעלותה הבלעדית של האישה, התברר במסגרת ניהול ההליך כי היא רשומה בבעלותו הבלעדית של האיש ולקביעת הזכויות בה נדרשתי לעיל.

עם זאת יובהר כי ככל שיתברר בעתיד כי לאישה נכס מקרקעין נוסף בצרפת הרי שמכוח הצהרת האיש בעדותו, לא תהא לו כל זכות שהיא בנכס עתידי שיתגלה, כל שיתגלה – ראו עדות האיש בעמ' 59 שורות 24-23.

## <u>זכויות הצדדים בנכסי המיטלטלין שנצברו בתקופת חיי הנישואין</u>

43. **<u>ביחס לזכויות ברכב מסוג מיצובישי מ.ר. ...</u>**

א. הרכב היה בבעלות האיש והועבר לשימוש ובעלות האישה במסגרת הסכמות אליהן הגיעו הצדדים ואשר אושרו ע"י בית המשפט בהחלטה מיום 17.04.19.

בהתאם להסכמות הצדדים הנ"ל נקבע כי היה והרכב ייחשב על פי הדין כרכב משותף, יהא על האישה להעביר מחצית שוויו לידי האיש בהתאם למחירון לוי יצחק נכון ליום 17.04.19, במסגרת האיזון הכולל שיערך בסיום ההליך. עוד הוסכם כי היה והרכב ייחשב על פי די כרכוש הבעל יהא על האישה להעביר לבעל את מלוא שווי הרכב בהתאם למחירון לוי יצחק נכון למועד הנ"ל ומתוך האיזון הכולל שיערך בתום ההליך.

בתצהיר עדות ראשית מיום 16.09.20 העריך האיש את שווי הרכב נכון למועד הנ"ל בסכום שלא נופל מהסך של 45,000 ₪.

בתצהיר עדות ראשית טוען האיש כי האישה לא פעלה בהתאם להסכמות הנ"ל ולא נשאה בהוצאות שהוטלו על הרכב, בין היתר, תשלום דו"חות תנועה, חידוש הרישיון וטסט וכי יש להשיב לידיו את כל התשלומים בהם נשא בגין חובות כאמור שנצברו ע"י האישה בעת בה הרכב היה בשימושה.

לתצהיר עדות ראשית משלים שהגיש האיש צורפו **כנספח יב'** אסמכתאות אודות חובות שנוצרו בגין שימוש האישה ברכב לאחר מועד המסירה של הרכב לידיה אשר נרשמו לחובת האיש.

ב. בסיכומיה טוענת האישה כי כל המידע בנוגע לרכב מצוי בידי האיש, מאחר שהרכב רשום על שמו וכי האיש לא טרח להראות כיצד מומן ומאיזה חשבון שולם.

ג. בהינתן הדין החל על רכוש הצדדים הרי שהנטל לסתור את חזקת רישום הבעלות ברכב רובץ על שכם האישה ומשלא עלה בידה לעשות כן, מצאתי כי הזכויות ברכב שייכות לאיש במלואן.

**מכוח הסכמות הצדדים מיום 17.04.19 אני מחייבת את האישה לשלם לאיש את מלוא שווי הרכב נכון ליום 17.04.19 בהתאם למחירון לי יצחק.**

**עוד אני מחייבת את האישה לשלם לידי האיש את מלוא החובות שנצברו בגין השימוש והאחזקה שעשתה ברכב, ממועד אישור הסכמות הצדדים ביום 17.04.19, לרבות הוצאות חידוש רישיון נהיגה וטסט וכן דו"חות חניה, כשסכומים אלה נושאים הפרשי ריבית והצמדה מהיום בו הסדיר האיש תשלומים כאמור ועד לתשלום המלא בפועל על ידי האישה.**

44. **<u>ביחס לחשבונות הבנק</u>**

א. אשר לחשבונות הבנק המתנהלים ע"ש כ"א מהצדדים בנפרד, אני קובעת כי משלא נסתרה חזקת הבעלות ביחס אליהם הרי שכ"א מהצדדים יוותר כבעלים בלעדי של הזכויות והחובות בחשבונות אלה ולצד האחר אין כל חלק בהם.

ב. ביחס לחשבונות הבנק המתנהלים ע"ש הצדדים במשותף, טוענת האישה לשותפות בהם ואילו האיש טוען כי החשבון שהתנהל בבנק דיסקונט והגם שהיה משותף, שימש אותו בלבד וכי וכל ההפקדות שבוצעו בו מקורן בכספים שלו.

**לאור המשטר החל על רכושם של הצדדים ומשלא סתר האיש את חזקת הבעלות בחשבונות הבנק, אני קובעת כי הצדדים יחלקו ביתרות הזכות כמו גם ביתרות החובה הקיימות בחשבונות הבנק המשותפים בצורה שווה ביניהם ויפעלו לסגירת חשבונות הבנק המשותפים בתוך 30 יום ממועד מתן פסק-דין זה.**

**<u>טענות כספיות נוספות שהועלו במסגרת ניהול ההליכים</u>**

45. **<u>ביחס לסך של 146,000 ₪ בהם חויב האיש במסגרת ניהול ההליך</u>**

האיש טוען כי על האישה להשיב לו את סך 146,000 ₪ בהם חויב במסגרת החלטות בית המשפט ומנגד טוענת האישה כי בסכום זה חויב האיש על חשבון דמי השכירות המגיעים לה ואשר לא הועברו לה ע"י האיש.

בתצהיר עדות ראשית מיום 16.09.20 טוען האיש כי הוכיח בתצהיר שהגיש ביום 02.06.19 כי הוא מצוי ביתרת חובה בכל הקשור בדמי השכירות המשתלמים מהנכסים בצרפת וכי הוא מבקש את תשלום הכספים בהם חויב בחזרה. עוד מוסיף האיש וטוען בתצהיר עדות ראשית, כי האישה חייבת להשיב לו את דמי השכירות שגבתה מהשכרת הנכסים שברחוב ... בעיר ... בישראל וברחוב ... בעיר... בישראל.

**לאור קביעותיי ביחס לבעלות בנכסי המקרקעין שנצברו משך שנות הנישואין הרי שדין חלק מטענות האיש בעניין זה להתקבל.**

46. **<u>טענות נוספות של האיש אשר עלו בתצהיר עדות ראשית משלים מיום 04.05.21</u>**

האיש טוען כי זכאי לקבל כספים נוספים בהתאם להסכמות שהושגו בבית המשפט ואושרו ביום 12.04.21, אותם הסכים לסלק מהתמורה שהתקבלה ממכירת הבית המשותף, הגם שאינו חב בהם ומתוך מטרה לייעל את חלוקת הכספים וכדלקמן:

א. **<u>חוב על סך של 88,500 ₪</u>** ששולם כפיצוי לרוכשי בית המגורים שנגרם בגין עיכוב במסירתו.

ביום 25.10.20 ניתן צו המורה לאישה לפנות את הבית המשותף ללא דיחוי ולאלתר; ביום 12.11.20 ניתן צו המורה לאישה לפנות את הבית המשותף בתוך 24 שעות וביום 19.11.20 ניתן צו המורה על פינוי הבית המשותף מכל אדם וחפץ ולרבות פינויה של האישה או מי מטעמה באמצעות קבלן ההוצאה לפועל ותוך סיוע משטרת ישראל בביצוע הצו.

האישה אישרה בעדותה כי ניתנו לה כמה הזדמנויות לפנות את הבית המשותף וכי פינתה אותו רק לאחר שמונה קבלן הוצאה לפועל – עמ' 49 שורות 3-2.

עוד העידה האישה כי על שני הצדדים לשאת בתשלום הפיצוי לקונים על שלא פינתה את הבית בזמן וכי חבות האיש בעניין זה מקורה בעצם העובדה כי היא אשתו - עמ' 48 שורות 21 ו-23.

בסיכומיה מוסיפה האישה כי בהינתן ונותרה ללא הכנסות ומשלא העביר לה האיש את חלקה בשכר הדירה, נותרה עם משאבים כלכליים מועטים, במאבק מול באי כוחה הקודמים, במהלך משבר בריאות עולמי ולכן נקלעה למצב בלתי אפשרי. לכן אין זה מן הצדק להשית עליה את מלוא הקנס על מהלך שהאיש דחף אותו.

**בהינתן כי אין חולק כי הפיצוי לקונים נגרם בעטיה של האישה בלבד ולאחר הפרות חוזרות ונשנות את החלטות בית המשפט, מצאתי לחייב את האישה לבדה בתשלום הפיצוי לקונים בסך של 88,500 ₪, כסכום זה נושא הפרשי ריבית כחוק ממועד החיוב ועד למועד התשלום המלא בפועל.**

ב. **<u>חוב על סך של 107,258 ₪</u>** בתיק ההוצאה לפועל שנפתח ע"ש האישה מצד בנק דיסקונט בחשבון המתנהל על שמה בלבד.

האישה העידה כי חבות האיש לשאת במחצית החוב שבחשבון הבנק הנ"ל נובעת מכוח היותה אישתו – עמ' 49 שורות 24-28.

בתצהיר עדות ראשית מיום 10.03.21 טענה האישה כי האיש לא כיסה חוב זה ובסיכומיה טוענת כי יש להשית החוב גם על שכם האיש ובהינתן כי הוא גרם לו באופן ישיר עת הטיל עליה מצור כלכלי ולא שילם חלקה בשכירויות.

**בהינתן כי עסקינן בחשבון בנק המתנהל ע"ש האישה לבדה ולאור הדין החל על המשטר הרכושי של הצדדים, כמו גם קביעותיי ביחס לבעלות בחשבונות הבנק האישים של הצדדים, אני קובעת כי האישה לבדה תשא בתשלום החוב שנצבר בחשבון הבנק בבנק דיסקונט וכן בתיק ההוצאה לפועל שנפתח בגין החובות שצברה האישה במסגרתו.**

ג. **<u>חוב בסך 12,644 ₪</u>** לחב' יובלים ; חוב ארנונה בסך 21,012 ₪ וכן חוב לחב' חשמל בסך 9,099 ₪ שנצברו לאחר עזיבת האיש את הבית המשותף ובתקופת שהות האישה בבית המשותף.

האישה העידה כי לא נשאה בהוצאות אחזקת המדור בשל חסרון כיס – עמ' 50 שורה 10 וכי התגוררה בבית המשותף לבדה משך ארבע וחצי שנים עד לפינויה ממנה – עמ' 48 שורה 27.

בסיכומיה טענה האישה כי אין לחייבה בחובות ארנונה, חשמל ומים שנצברו בגין הבית המשותף שכן האיש הוא שגרם ישירות לחובות אלה כאשר נקט במצור כלכלי עליה ולא שילם את חלקה בהכנסות אשר התקבלו כשכר דירה בגין נכסי המקרקעין המשותפים.

**בהינתן כי אין חולק כי החובות בגין אחזקת מדור נצברו בגין שימוש הבלעדי שעשתה האישה בבית המשותף ולאחר עזיבת האיש את הבית, מצאתי לחייב את האישה לבדה בתשלום כל החובות המפורטים בסעיף זה לטובת חב' חשמל; עיריית אשדוד בגין אי תשלום הוצאות ארנונה ותשלום חשמל, כשסכומים אלה נושאים הפרשי ריבית כחוק ממועד הסדרת החוב ע"י האיש ועד למועד התשלום המלא בפועל.**

**ככל שחלק מהחובות הנ"ל לא הוסדרו ע"י האיש, מובהר בזאת כי החל ממועד עזיבת האיש את הבית המשותף כל חוב שנצבר בגין הוצאות 'אחזקת מדור' ייזקף לחובת האישה.**

ד. **<u>חוב לקבלן ההוצאה לפועל</u>** בסך של כ-40,000 ₪ עבור אחסנה ופינוי.

האישה טוענת כי בהינתן ותכולת הבית שייכת גם לאיש יש לחייבו על פינויה ואחסונה.

האיש העיד כי נכון למועד עזיבתו את הבית המשותף היו המיטלטלין שבבית משותפים לצדדים – עמ' 61 שורות 7-6.

מוסיף האיש וטוען כי האישה אף מסרבת להסדיר התשלום החודשי השוטף, בסך 4,300 ₪, בגין אחסנת המיטלטלין שהיו בבית המשותף ושימשו אותה כל השנים ובסך כולל של 55,000 ₪ בגין הוצאות אלה וזאת עד לפינוי התכולה ע"י האישה בחודש יולי 2021.

כשנשאלה האישה מדוע היא איננה מפנה את התכולה שבמחסן, השיבה: **'איפה אני אשים את הדברים שלי'** – עמ' 50 שורה 2.

לאור עדות האישה, על פיה יכולה היתה לפנות את הדיירים בדירה שברח' ... בעיר... בישראל עוד בחודש מאי 2021 –ראו עדותה בעמ' 45 שורות 27-26 ועדותה בחקירה חוזרת בעמ' 51 שורות 21-20 ובהינתן הוראת סעיף 2(2) להסכם הממון, על פיו כל הרהיטים

והמיטלטלין שיימצאו בבית המגורים יהיו בבעלות של הצדדים באופן שווה, **מצאתי כי בחוב שנוצר בגין עלות פינוי תכולת הבית המשותף ישאו הצדדים בחלוקה שווה ביניהם וביחס להוצאות אחסון תכולת הבית המשותף, מצאתי חוב זה כמשותף לצדדים עד לחודש מאי 2021, אז יכולה היתה האישה לעבור להתגורר בדירה שברח'... בעיר... בישראל.**

**החוב שנצבר בגין אחסנת המיטלטלין החל מחודש מאי 2021 ועד לפינוי המיטלטלין, בחודש יולי 2021, יוטל על שכם האישה בלבד.**

ה. תשלום חלקה של האישה בהוצאות המומחים שמונו במסגרת ניהול ההליכים, מר... ועו"ד ..., בסך כולל של 13,800 ₪ וסך של 6,900 ₪ בגין חלקה – **נספח ט'** לתצהיר עדות ראשית משלים של האיש מיום 04.05.21.

**בהינתן כי חוות הדעת הוגשו לצורך בירור תביעות הצדדים, אני קובעת כי הוצאה זו משותפת לשני הצדדים ועל האישה להעביר לידי האיש מחצית מעלות שכ"ט המומחים, בסך של 6,900 ₪, כשסכום זה נושא הפרשי הצמדה וריבית ממועד התשלום ע"י האיש ועד למועד התשלום המלא בפועל ע"י האישה.**

ו. סך של 2,866 ₪ בגין חלקה של האישה בתרגום המסמכים שצורפו כראיות מטעם האיש ביחס לנכסים המשותפים בצרפת – **נספח י'** לתצהיר עדות ראשית משלים של האיש מיום 04.05.21.

**בהינתן כי המסמכים תורגמו לצורך הגשת חומר ראיותיו של האיש, לא מצאתי לחייב את האישה לשאת בהוצאה זו, והאיש ישא בה במלואה.**

47. ביחס לחברות המצויות בבעלות האיש, המפורטות בסעיפים 73-71 לעמ' 8 לתצהיר עדות ראשית של האישה מיום 10.03.21 וסעיפים 72-71 לתצהיר עדות ראשית של האישה הנ"ל (**נספחים ו'-ט'** לתצהיר), טוען האיש כי אין לשעות לבקשת האישה לייחס לה בעלות על נכסים שונים הרשומים על שם צדדים שלישיים אשר משלא צורפו כצד להליכים.

בעדותה, כשנשאלה האישה האם בכוונתה להגיש תביעה נגד בני המשפחה הנוספים השותפים עם האיש בעסקיו ובחשבונות הבנק שלו, השיבה: **'אני אבדוק עם עורכי הדין'** – עמ' 50 שורות 26-29.

בחקירתו טען האיש כי החברה שהועברה בנאמנות היא בבעלות אחיו וכי מאחר שהחוק בישראל אוסר על תושב חו"ל לפתוח חברה בארץ, הוא פתח אותה עבורו – עמ' 54 שורות 14-17.

כך גם ביחס לחב' ... – עמ' 54 שורה 19.

האיש העיד כי חב' '...בע"מ' נסגרה ומניותיה הועברו לחב' ... וכי בשנת 2018 פתח את חב' התיווך '...', וכי הוא בעל המניות היחיד בה – עמ' 55 שורות 9-22.

בהינתן כי האישה לא צרפה של אסמכתה שתעיד על שותפותה במי מהחברות הרשומות או שהיו רשומות ע"ש האיש ; משלא צורפו צדדי ג' כצד להליך ומשלא עמדה האישה בנטל הרובץ לפתחה לסתירת חזקת הבעלות הבלעדית של האיש במי מהחברות שנטענו על ידה, גם דינה של טענה זו **להידחות.**

48. ביחס ליתר הזכויות הכספיות הרשומות ע"ש האיש בלבד ואשר מפורטות בסעיפים 73-75 לעמ' 8 לתצהיר עדות ראשית של האישה מיום 10.03.21, ומשלא צרפה האישה של אסמכתה שתעיד על שותפותה במי מהם וגם ביחס אליהם לא סתרה האישה את חזקת הבעלות הבלעדית של האיש בהן, אף דינן **להידחות.**

49. אשר ליתר נכסי המיטלטלין שלא נבחנו במסגרת פסק-דין זה, יפעלו הצדדים בהתאם להוראת סעיף 2 להסכם הממון.

## <u>לסיכום</u>

50. **<u>מכל המקובץ לעיל, נקבע כדלקמן</u>**:

א. ניתן בזאת פסק-דין הצהרתי הקובע כי האיש בעלים במשותף עם האישה של הדירה שברחוב ... בעיר .... בישראל ....

ב. ניתן בזאת צו לפירוק השיתוף בכלל הנכסים שנקבעו בפסק-דין כמשותפים לצדדים, הן אלה המצויים בארץ והן אלה המצויים בצרפת.

ג. פירוק השיתוף בדירה ברחוב ... בעיר ... בישראל יעשה בדרך של מכירה למרבה במחיר, בשוק החופשי, כשלכל אחד מהצדדים זכות ראשונים לרכוש את חלקו של הצד האחר בדירה.

בנסיבות העניין מצאתי למנות כבר בשלב זה את ב"כ הצדדים ככונסי נכסים לצורך מכירת זכויות הצדדים בדירה.

הדירה תוצע למכירה בשוק החופשי, כונסי הנכסים ינהלו התמחרות לעניין זה במשרדיהם ואולם יודיעו למציעים כי הגשת ההצעה הגבוהה יותר אין פירושה בהכרח כי בית המשפט יאשר את העסקה וכן יבהירו כי לצדדים עצמם תהא זכות ראשונים להציע הצעה לרכישת הדירה.

לאחר שיתברר גובה ההצעה הגבוהה ביותר שהתקבלה מצד ג' יוכלו הצדדים עצמם להציע הצעה שוות ערך ובמידה ורק אחד מהם יציע לרכוש את חלקו של האחר בדירה בגובה ההצעה הגבוהה ביותר שהתקבלה מצד ג', חלקו של האחר בדירה יימכר לו.

במידה ושני הצדדים יחפצו להציע הצעות, יערכו כונסי הנכסים התמחרות פנימית ביניהם, לאחר שתסתיים התמחרות צדדי ג', כאשר ההצעה הגבוהה ביותר שהתקבלה מצד ג' תהווה בסיס להתמחרות ביניהם ומי מהצדדים שיציע את ההצעה הגבוהה ביותר ירכוש את חלקו של האחר בדירה.

עלויות פרסום הדירה למכירה תשולמנה ותחולקנה בין הצדדים בחלקים שווים, קודם לפניית כונסי הנכסים לעיתון הרלוונטי.

כל ההוצאות בגין כינוס הנכסים תשולמנה על ידי הצדדים בחלקים שווים.

ד. ביחס לנכסי בין הזוג המשותפים המצויים מחוץ לגבולות הארץ, מצאתי כי בית משפט זה אינו הפורום הנאות לתת הוראות ביחס לאופן בו יפורק השיתוף בהם, בהינתן כי אין בכוחו של בית המשפט לפקח על אופן ביצוע פירוק השיתוף בפועל. ככל שהצדדים לא יגיעו להסכמות ביחס לאופן בו יפורק השיתוף בנכסים כאמור, יהא עליהם להגיש תביעות מתאימות לבית המשפט המוסמך שבצרפת.

יובהר, כי בית משפט זה לא יידרש לבקשות הצדדים שיוגשו ביחס לביצוע פירוק השיתוף בנכסים המצויים מחוץ לגבולות הארץ.

ה. בהתאם לתוצאות פסק-הדין יערכו הצדדים התחשבנות ביחס להכנסות וההוצאות שהיו להם מהנכסים המשותפים, בארץ ובחו"ל, זאת החל ממועד עזיבת האיש את הבית, בחודש יוני 2016 ועד לפירוק השיתוף בהם.

בהתחשבנות שתערך על ידם יילקח בחשבון גם הסכום בו חויב האיש להעביר לידי האישה במסגרת ניהול ההליכים, בסך כולל של 146,000 ₪ וכאמור לעיל בפסק-הדין.

ככל שלא יעלה ביד הצדדים להגיע לעמק השווה בעניינים אלה יפנו לברר המחלוקות שיתגלעו ביניהם בפני האינסטנציה המתאימה.

ו. טענות האישה לקבלת זכויות בנכסים הרשומים או שהיו רשומים ע"ש האיש נדחות ובהתאם למפורט לעיל בפסק-הדין.

ז. טענות האיש להשבה בגין הוצאות מימון, השבחה, או רכישת נכסי המקרקעין המצויים בבעלותם המשותפת של הצדדים מתקבלות חלקית והצדדים יפעלו בהתאם להוראות פסק-הדין.

ח. ביחס ליתר זכויות הצדדים, על הצדדים לפעול בהתאם למפורט לעיל בפסק-הדין.

ט. **<u>אשר לפיצוי המשווה</u>**

בהתאם לסעיף יד לחוות דעת המומחה, מטרת הפיצוי המשווה, אינה פיצוי "הוני" אלא פיצוי בגין הפער אשר ייווצר בין הצדדים בעניין הכנסותיהם ורמת החיים בעקבות הגירושין.

בהתאם לחוות דעתו כאמור לעיל, כדי לקבוע חובה בעניין תשלום פיצוי משווה וסכומו, על בית משפט להיעזר בכל המבחנים העומדים לרשותו ובעיקר אלו הנזכרים בסעיף 271 ובכלל זה: אורך הנישואין; גיל ומצב בריאותי של בני הזוג; הכשרתם ומצבם המקצועי; השלכות בחירה זו בפיתוח קריירה כתוצאה מטיפול במשק הבית; בילדים ובפיתוח הקריירה או עסקיו של בן הזוג השני; ברכוש המשוער והצפוי של בני הזוג; הן בהקשר ההוני והן בעניין ההכנסות לאחר תום הנישואין; בזכויות קיימות או צפויות ובמצב בני הזוג בכל הקשור לזכויות שצברו לצרכי פנסיה.

בחנתי את כלל המבחנים שאוזכרו בחוות דעת המומחה ובכללם את גילאי הצדדים; כושר השתכרותם בהווה ובעתיד; בהיקף הרכוש שנותר לכל אחד מהם.

בעניין זה נתתי דעתי ליכולת הצדדים להתפרנס מרכושם וההנחה כי לאור מסקנותיי ביחס לדירה שברחוב... בעיר .... בישראל תאלץ האישה לרכוש מדור עצמאי מתוך

הכספים שישתלמו לה ממכירת הנכסים המשותפים. עוד נתתי דעתי לעובדה שהאיש במהלך החיים המשותפים היה בעל עסקים רבים, פירנס את בני המשפחה ואילו האישה עסקה בקידום משק הבית וכעת מועסקת כסייעת בגן ילדים בחצי משרה ומעולם לא פיתחה קריירה; לעובדה שהצדדים חיו יחדיו כבני זוג נשואים ונהלו חיים משותפים כבני זוג נשואים למעלה מ- 16 שנים; לפערי הגילאים בין הצדדים כ- 15 שנה, האישה כבת 61 ואילו האיש כבן 46.

בנסיבות אלו, אני סבורה כי לאיש יש אופק כלכלי רחב ובמיוחד נוכח ניסיון העבר בשים לב להיקף הרכוש הרב שהצליח לצבור ועיסוקיו המרובים ואילו האופק הכלכלי של האישה מצומצם עד מאד, אם בכלל.

לפיכך ושעה שעל מנת לקבוע פיצוי משווה , על בית משפט לבחון את צרכיו של בן הזוג המבקש לקבלו ובהתאם למשאבים של בן הזוג השני וכן עליו להתחשב במצבם של בני הזוג בעת הגירושין ובהתפתחות מצב זה בעתיד עד כמה שניתן לצפות, ברי כי האופק הכלכלי של האיש כאמור לעיל, רחב עד מאד שעה שהאפשרויות הכלכליות העומדות בפני האישה מצומצמות, מעטות, אם בכלל קיימות.

אשר על כן, בבוחני את החיובים שהוטלו על האישה מכוח פסק-דין זה והצמצום בהכנסות האישה לאור מכירת בית המגורים וקביעותיי ביחס לבעלות האיש בדירה שברח' .... בעיר .... בישראל, **אני קובעת כי על מנת למתן את הפער שנוצר על ידי סיום קשר הנישואין ברמת החיים של האישה בהשוואה לאיש, ישלם לה האיש את הסך של 9,500 ₪ בחודש, המהווים את חלקה של האישה בשכר הדירה שקיבלה מהבית המשותף (סך של 4,500 ₪ עבור חלקה) ושכר הדירה שקיבלה בגין השכרת הדירה שברחוב ... בעיר ... בישראל, בסך של 4,000 ₪, למשך 10 שנים ובסך כולל של 1,140,000 ₪.**

**האיש יהיה רשאי לקזז מסכום זה את כלל הסכומים בהם חויבה האישה במסגרת פסק-הדין.**

בעניין זה מצאתי מקום לציין כי טענת האיש לפיהן האישה אינה זכאית לפיצוי משווה מהטעם שאכיפתו תיצור אפליה בלתי מוצדקת בין גברים שנשאו בארץ לאלו שנישאו בחו"ל, שכן גברים יהודיים שנשאו בחו"ל נאלצים לשלם בארץ "תוספת כתובה", מוטב היה כי לא תיטען.

האיש הוא שביקש להחיל הדין הצרפתי על הצדדים ובעניין זה לא השלים עם קביעתי הראשונה לפיה יחול הדין הישראלי ועמדתו בערכאת הערעור התקבלה ולבסוף אכן נקבע כבקשתו, כי יחול בעניין הצדדים הדין הצרפתי. משכך ושעה שחל הדין הצרפתי, ברי כי זה יושם במלואו במסגרת פסק הדין, חרף הקושי בתוצאה הסופית נוכח ישומו, ברי כי התובע אינו יכול לבחור לבקש להחיל החלק בדין הצרפתי המתאים לו בלבד וכאשר מגיעים לחלק שיש ליישמו ותוצאתו אינה נוחה לו, שבית משפט יבחר שלא לישמו מהטעם של אפליה בלתי מוצדקת כביכול לרעת גברים יהודיים. אין ספק כי לו היה מוחל בעניינם של הצדדים הדין הישראלי, בית משפט היה מגיע לתוצאה רכושית אחרת ונראה כי קביעת הדין הצרפתי לפיה זכאי הצד החלש לפיצוי משווה, נועדה להקהות במקצת את התוצאה אליה הגעתי כתוצאה מיישומו של דין זה.

51. בנסיבות העניין לא מצאתי ליתן צו להוצאות וכל צד יישא בהוצאות שהוציא במסגרת ניהול ההליכים ותשלום שכ"ט עו"ד.

52. פסק-דין זה מסיים את בירור ההליכים בתלה"מ 32773-02-17 ובתלה"מ 54840-04-18.

המזכירות מתבקשת לשלוח החלטה זו לצדדים; לסרוק את פסק-הדין בשני ההליכים כאמור ולסגור אותם.

פסק הדין מותר לפרסום ללא פרטים מזהים ובשינויי נוסח והגהה בלבד.

ניתן היום, כ"ו אדר א' תשפ"ב, 27 בפברואר 2022 בהעדר הצדדים.

עפרה גיא, שופטת

1
2